

விவேகபோதினி

199

வருஷச் சந்தா
உள்ளாடுகளுக்கு ரூ. 4
வெளிகாடுகளுக்கு ரூ. 5
தனிப்பிரதி - ரூ. 6

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத்
தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”
—திருவள்ளுவர்,

விளம்பா விக்ரம்
முழுப்பக்கம் ரூ. 8
அரைப்பக்கம் ரூ. 5
கால்பக்கம் ரூ. 3

தொகு XI

காளயுக்திஸ்வ மார்தழிஸ்வ : 1919-ஸ்வ ஜனவரிஸ்வ

பகுதி 7

முருகன் துதி

ON GOD MURUGA

வைவிய் கதிர்வடி. வேலோனை
வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்று
சொய்யிற் பிளவன வேனும்
பகிர்மின்க ணுக்கட்கிணண்
வெய்யிற் கொதுக்க வதவா
வுடம்பின் வெறுழிம்போற்
கையிற் பொருளு முதவாது
காணு கடைவழிக்கே!

கோழிக் கொடிய னழிபுணி
யாமற் குலையத்தே
வாழக் கருது மதியிலிகா
ளுக்கள் வல்லினகோ
பூழிப் பெருவலி யுண்ணவொட்
டாதுக்க ளத்தமெல்லா
மாழிப் புதைத்தவைத் தால் வரு
மோறும் மடிப்பிற்கே?

வேலே விளக்குகை யாள்செய்ய
தாளினில் வீழ்த்திதைஞ்சி
மாலே கொளவின் காண்பதல்
லான்மன வாக்குச்செய
லாலே யடைதற் கரிதா
யருவுரு வாசியொன்று
போலே யிருக்கும் பொருளை
யெய்வாறு புகல்வதுவே?

பாலென் பதமொழி பஞ்சென்
பதுபதம் பாவையார்கண்
சேலென் பதாகத் திரிசென்ற
நீசெத்தி லோன்றிருக்கை
வேலென் கிலுகொற் தமபூர
மெய்கிலை வெட்சித்தண்டைக்
காலென் கிலுமன மேயென்க
னேமுத்தி காண்பதுவே?

முடியாப் பிறவித் கடலிற்
புகார்முழு துக்கெடுக்கு
மிடியார் படியில் விதனப்
படார் வெற்றி வேற்பெருமா
னடியார்க்கு கல்ல பெருமா
ளவுணர் குலமடங்கப்
பொடியாக் கியபெரு மாபுரு
காமம் புசல்பவரே.

காளென் செயும்வினை தானென்
செயுமெனை நாடிவந்த
கோலென் செயுக்கொடுங் கூற்றென்
செயுக்கும ரேசரிரு
தாளுக்கு சிலம்புஞ் சதங்கையுக்
தண்டையுஞ் சண்முகமுக்
தோளுக்கு கடம்பு மெனக்கு ழுன்
னேவந்து தோன்றிடினே?

சேல்பட்டழித்தது செஞ்ஞர்
வயற்பொழி நேங்கடம்பின்
மாலைபட் டழித்தது பூங்கொடி
யார்மன மாமயிலோன்
வேல்பட் டழித்தது வேலையுஞ்
ஞாணும் வெற்புமவன்
கால்பட் டழித்ததிற் கென்றலை
மேலையன் கையெழுத்தே.

புத்தியை வாங்கின பாதாம்
புயத்திற் புகட்டியன்பாய்
முத்தியை வாங்க வறிஞன் தி
லென்முதுசீர்கடுக்கச்
சத்தியை வாங்கத் தாமோ
குலடு தவிடுபடக்
குத்திய காங்கேய னேவினை
யேற்கென் குறித்தனையே.

ஊமைக்கு உளறுவாயன் உற்பாத பிண்டம்.

விவேக போதினி

தோ. 11] காளயுக்திஸ் மாக்ரகிஸ் [ப. 7

பனாமிசை பாதம்

THE DANCE ON THE DEVIL HOOD

“காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்த்திட்டு
நீள்முடி யைத்திலும் நின்று கட்டுசெய்து
மீளவ வணக்கஞ் செய்த வித்தகன்
தோள்வலி வீரமே பாடிப்பற!”
ஸ்ராமணி வண்ணனைப் பாடிப்பற!”

கடவுளின் வைபவத்தை வெளியிட வரும்
எவரும் அன்பின் உருவங்களாகவே விளங்க
வேண்டுமென்பதை யாவரு மறுக்கமுடியாது.
ஸமதிருஷ்டியும், கீழோர் மேலோர் எனப்
பாராதயாவார்க்கும் உதவி செய்வதும் அன்பே
யுருக்கொண்டு விளங்கும் அவதார ஸூர்த்தக்
கருக்க கன்றி மற்றவர்க்குச் சற்றுமியலாது.
பேத ரஹிதரான அவரது மனத்துள் மயக்க
மான எண்ணங்களெவையும்தோன்றா. மனிதர்
மிருகம் எனவேனெனது, தம்மை நினைத்துப்
பெரிதும் வருந்தும் எவ்வுயிர்க்கும் உபிரையுங்
கொடுக்கும் தன்மை தெய்விகப்பிரபாவத்தின்
வெளித் தோற்றமே யாகும். யாவரது துய
ரத்தையும் தனதெனக்கொண்டு, அத்துயரை
யொழிக்க மனமொப்பி அன்போடு விளங்
கும் தன்மை எல்லாற்கும் இருப்பின்தெய்விக
குணம் சொல்லாமலே தழைக்கு மல்லவா?
அன்பே கடவுளது உருவம். அவ்வன்பே
விரிந்துபரந்து யாவார்க்கும் அருளாய்ப்பாரந்து
உலகையே காப்பது. அதுலலன்றே,

அன்பினுள் ளான்புறத் தானுட லாயுளான்
முன்பினுள் ளான்முனி வாக்கும் பிரானவன்
அன்பினுள் ளாடு யமரு மரும்பொருள்
அன்பினுள் ளார்க்கே யன்துண யாமே

எனப் பெரியோரும் பாராட்டி யுள்ளார்.
பஞ்ச பூதங்களையுங் கடந்து கடவுளிடம் மயங்
கும் மனோநிலை கொண்ட வாழ்பவரது இன்ப
துன்பங்களைத் தனதாக ஏற்றி, அதற்கிணங்க
நடக்கக் கடவுளே கடமைபட்டுள்ளாரென்
பதற்குத் தக்க சான்றுகள் உள்ளன. அப்படி
யிருப்பதனால்தான், தன்னேப் போற்றுவாரது
பதவி, வர்ணம், தொழில் முதலியவற்றைக்
கவனியாது, ‘ஏழை, ஏதலன், கீழ்மகன் என்
னது’ விளங்குவது எம்பெருமானுக்கே உரித்
தாயிற்று.

இப்பெரும் தெய்விக லக்ஷணத்தையே
கண்ணிரானும் தமது சிறுவயதில் பன்முறை
யும் வெளியிட்டிள்ளனர். இன்றேல் அகா
ஸூரன் வாயில் அவர் ஏன் முத்திவிழ வேண்
டும்? கையிற்கொண்ட அர்த்த அன்ன கபளத்
தை உட்கொள்ள மனன்கொள்ளாது, மறைந்த
ஆனிரையைஅவர்ஏன் தேடி யலையவேண்டும்?
அவரது அன்பென்னும் பெரு வெள்ளம் திர
ண்டிபுரண்டு சிறிதும் தடையென்பதற்றுமடை
பாய்ந்து விளங்குந் தன்மையை முற்றுமுனைந்
தவரே, அவர் இளைமைப் பருவப் பெருமைக்
கடலில் குளிப்பவராவர்.

இளைமைப் பருவமே இணையற்றது; குற்ற
மற்று விளங்கிக் குறையின்மின் வளர்வது; கவ
லையின்றி, பிரதா நன்மையிலேயே உழல்
வது. அவ்விளைமையின் தெய்விகத்தைக்
காட்டித் தமது அன்பைத் திரட்டி யாவார்க்குப்
புகுத்தளித்த கண்ணனது திவ்ய ஆடல்களி
யார்க்குத்தான் அன்பு செழிக்காது? தன்னி
னச் சிறுருடன் அவர் ஏன் அவ்வாறு பரிந்து
விளையாடி அவரது கூட்டத்துத் தலைவனாக
விளங்கவேண்டும்? அவரோடு உண்டும் சகித்
தும் உறவு கொண்டாடி, கண் முடி விளையாடி,
ஒருவரை ஒருருவர் தேடிக் கூத்தாடி ஏன்
அவர் குதிக் வேண்டும்? மான் போலும்
மயில் போலும் அவர் ஏன் கலையற்றுக் கூச்
சலிட்டு அவரைக் களிப்பிக்க வேண்டும்? அவ்
வாறு அவர் மனத்தை ஏன் அவர் கொள்ள
கொள்ள வேண்டும்? தம்மைக் காப்பதை யுண
ராததுவர் விளங்கும்படி கண்ணன் ஏன் மாயம்
செய்யவேண்டும்? அன்றுதான் தம்மைக் கண்
ணன் காத்ததாகச் சொல்லிய சிறுவளிடம்
கோபாலர்க்கேன் வியப்புத் தோன்ற வேண்
டும்?

யாவற்றிற்கும் அன்பே அன்றா ஆகாரமா வது? அப்பாம்புத் தோலைக் காட்டில் ஆயப் பெரியார் நெடுநாளாகப் பார்த்திருக்க, அன்று தான் தமது சிறுவர் வந்து தம்மைக் கண்ணன் அரவினிடமிருந்து காத்ததாகச் சொன்னால் அவர்க்கேன் அதிசயமிராது? பசுவும் கன்றும் குழந்தையுமாக அவர் அக்கோபாலரது இல்லத்தோறும் இனிது உலாவிவிளங்கினால், அம்மாயா விலாசத்தைச் சுற்றே யுணர்ந்த கோபாலர் வியப்படைவதில் என்ன தவறுண்டு? எனவே, அவர் கண்ணனிடம் நீடித்த அன்பு கொண்டனரென்பது தவறாகாது.

தமது ஆறாவது வயதில் பலபதானும் தானுமாக அப்பிருந்தாவனத்துள், கோபாலச் சிறுவர் தம்மைச் சுற்றிக் கூடி விளையாட, தமது இனிய குழலே ஊதி, அப்பசுக் கூட்டங்களைப் பகைத்தோடு மேய்த்து வந்த அவரது அன்பைக் கண்ட உணர்வற்ற பொருளும் உவகையோடிருந்ததென்பது பொய்யாகாது. அச்சிறுவருடன் அப்பிருந்தாவனத்தில் அவராமுய குற்றமற்ற ஆடலை அனுபவிக்கத் தெய்விகம் வாழ்ந்தவர் யாரிருந்தனர்? அவரது திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் அக்காட்டில் மந்தநாஸத்துடன் ஓய்ந்த ரடையில் அசைந்தசைந்து நடந்தபோது, எதிரிலிருந்த காட்சியாவும் அவரது இணையற்ற ரடையில் பிரிவற்று விளங்கின. மாணும், பசுவும், மரகத கவசம் பூண்ட மரங்கள் யாவும் அவரையே கவனித்தன. அப்போதவர் மதுவுண்டு தலைதெரியாது நீங்காஞ் செய்யும் தேனீக்கள் போல நாதமிடுவர்; பசுக்களது குரல்களைப்போலத் தானு மொலிப்பர். சிறுகுறையும் பெருகுறையும் மயங்கப் பேசுகிறிப்போல் பிதற்றுவர்; இனிய இசையுடன் விளங்கும் குயிலென இசைப்பர்; அனைப் பச்சிபோல இரைச்சலிடுவர்; தாம் செய்வதைப் போல் தமது நேயர்களும் செய்யக் களித்துக் குதித்துக் கூத்தாடுவர்; மேகம் போலக் காஜித்துப் பசுக்களையெல்லாம் பெயரிட்டழைப்பர்; சகோதரம், கிரௌஞ்சம், சர்க்காரம், பரத் பாலும் இப்பசுக்களைப்போலச் சத்தமிடுவர்; சிங்கக் கர்ஜிக்கத் துயருற்றுப் பரத்தோடு அறற்றும் எனிய மிருங்களைப்பச் சிலவேளை ஓலமிடுவர்; அவரது இனிய நாதத்தைக் கேட்ட பசுக்களும் மிருங்ககளும் மற்றைய உயிர்களும் அப்போது உண்டாகிய நாத பிரஹ்மத்தின்

மூலப் பொருளைக் காண அசைவற்று யாவும் அங்குத் தோற்றிக் குரோதமற்று விளங்கும். ஸத்வகுணம் மேலிட்டி விளங்கும் அவ்வியற்கைக் காட்சியைக் காணும் பாக்கியம் யார்க்குக் கிடைக்கும்?

இவ்வாறே ஒவ்வொரு நாளும் ராமகிருஷ்ண கோபாலர்கள் வனத்துள் சஞ்சரித்து வந்தபொழுது, தேனுகனென்னும் அசுரனைப் பலபத்திரன் கொன்று, தமது நேயரது விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்து, அப்பாபி கவர்ந்திருந்த, பச்சைப் பசம்புல் தவழ்ந்து, தெங்கினம் நிறைந்து விளங்கிய அவ்வனத்தைப் பல்லோர்க்கும் பயன்படமாறு செய்தனர். அவ்விஷயத்தை உணர்ந்து தம்மை எதிர்த்து வந்த பெரும் அஸுரப்படைமையுய் ராமகிருஷ்ண ரிருவரும் தமது தோள் வலியால் தொலைத்துக் கோபாலரது துயரை ஒழித்தனர்; சிறு துதிக்க ஊரடைந்து தமது தந்தை தாயரது ஆசீர்வாதத்திற்கும் அன்பிற்கும் பாத்திரராயினர். மேலும், அவர் மடியிலிருந்து அன்போடவர் தந்த தின்பண்டங்களை யுண்டு அளவற்ற ஆரந்தக் கடலில் ஆழ்ந்து விளங்குவர். அதுவாறே யவரது மாயை!

நிற்க, கலாமெமையை யழித்து, நேர்மையை நாட்டி, உலகைக் காக்கக் கங்கணக்கட்டிய அப்பரம் பொருள், ஆயர்பாடியில் தமது திருவடிதோய விரையாடுவதிலேயே கவலையாக இருந்தனரென்பது சற்றும்பொருத்தமுடையதன்று. தமது தர்மத்தை ஓர்போழ்தும் அவர் மறத்தனரில்லை. அவரது படர்ந்த அன்பு அத்தகைய நிலைக்கு ஒருநாளும் இடந்தரா தென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யும் பித்தரை ஒழிக்கவேனக் கங்கணக்கட்டிய அவர், எப்படிச் சும்மா இருக்கமுடியும்? ஒருநாள் கண்ணபிரான் கோபாலர்கள் குழக் காளிநிதி நதிக்கரையழியே வரும்போது, சூரியவெப்பந் தாங்க முடியாது, அக்கோபாலர் தமது பசுக்களை யோட்டிவந்து அருகிலிருந்த காளிநிதியில் நீர்காட்டித் தமது தாகசாந்தி செய்துகொள்ளத் தாரும் அந்நீரைக் குடித்தனர்; ஆனால் அந்நீரைப் பருகியதும் பசுக்கள் உள்பட, அந்நீரிலிருந்த விஷம் தலைக்கேற மயங்கிக்கிழே உயிரற்றுச்சாய்ந்தனர். இக்காட்சியைக் கண்ட அடியார் துயரத்தை ஆனந்தம் அவ்வெம்பெருமானுள் அவர்களைக் காக்கும் என்

ணத்துடன் பெருஞ் செயல் செய்ய நிச்சயம் செய்தனர்; உத்தராக்ஷணத்தில் கோபாலர்கள் பசுக்களுடன் உயிர்பெற்றுத் தினைக்கச் செய்தனர்; கருடனுக்கு அபராதஞ்செய்து, அவனிடம் வெருண்டு அங்கு ஒளிந்து, அந்நீரை விஷமாக்கி யாவர்க்கும் துன்பமூட்ட வரும் காளியென்னும் ஐந்துதலை நாகனை அடக்க எண்ணக் கொண்டனர்; பக்கத்திருந்த கடம்ப மரத்தின்மீது ஏறி மார்பையுந் தோளையுந் தட்டிக்கொண்டு அம்மடுவிலுள்ள குதித்தனர்; அந்நீரைக் கலக்கிக் குழப்பினர்; விஷங்கொண்ட அந்நீர் துரைத்துக் கொதித்து அலை யொரித்து மோதும்படி அதனுள் நீந்தினர்; தமது கால்களையும் கைகளையும் பட்டபட்டன் அந்நீர்ப் பரப்பின்மேல் அடித்து அம்மடுவை நிலைகலக்கித் தத்தளிக்கச் செய்தனர். அவர் குதித்த விசையையும், கைகால்களால் தாக்கும் விசையையும் தாங்கமுடியாத அம்மடு ஆங்காங்கு நீர்ச்சுழி யிட்டிக் குமிழிகள் கிளப்பி அலைபாய்ந்து அவதி யுற்றது; அக்கரு நாகக் காளியனது விஷம் பாய்ந்து, கறுத்துக்கிடந்த அந்நீர் பேரொலியிட்டிக் கதறக் கேட்ட சற்றுப் புறத்திருந்த மலையும் மாணம் அக்கூக்குரலுக்குப் பதிலளித்தனவேனும், சற்றும் உதவிசெய்ய வகையற்றே விளங்கின. அவற்றால் என்ன செய்ய முடியும்?

மடுவிற்குள்ளும் நீர்ச்சுழியையும், மேலெழும்பும் அடங்கா அலைகளையும், உடனுக்குடனே தோன்றித் தோன்றி யழியும் அளவற்ற நீர்க் குமிழிகளையும் கண்ட காளியன், தன்னைக் கணிசியாது தன் இடத்தைக் கவர்த அல்லினம் குழந்தை, நீரில் தவழ்ந்து படால் படால் எனக் கையையும் காலையும் இடைவிடாது வீசிவீசி நீருதவதை அவன் கண்டான், கிடங்கோபங் கொண்டான். பாலிட்டி வார்த்தவர்க்கே பகைமை காட்டி இனத்தைச் சார்ந்த அவன், தனக்கே உரியதெனத் தான் எண்ணிய இடத்தில் மற்றொருவன் வரக் காண்பது முடியுமா? பொருளையும், கொடுமையும், கோபமும், இயற்கைவிஷமும், இவற்றுடன் அளவற்ற பலமும் கொண்ட அப்பாம்பு என்செய்யாது? ஏன் அகந்தை கொள்ளாது? கண்ணனது மரம் ஸ்தானங்களிலெல்லாம் தன் விஷப் பல்லால் தீண்டிற்றெனினும், அத்தெய்விகச்சிறுவனது

முகத்தில் விளங்கிய புன்சிரிப்புச் சற்றும் மங்காது, அம்முகம் மிக்க சோபையுடன் விளங்கிற்று. எனினும் மடுவோரம் நின்ற சிறுநீர், கண்ணன் இறந்தானென்றே நிச்சயித்து விட்டனர். தனது இருப்பிடத்தைத் தவம் ஸம் செய்யக் கண்ட காளியன் கண்ணனைக் கொன்று விடுவனென்றே அவர் பயந்தனர்; நடுநடுங்கினர்; துடிதுடித்தனர்; கண்களில் நீர் ஆறாகப் பெருக்கினர்; அப்பாம்பினால் கண்ணன் பணிக்கப்படுவதைச் காணக்காணக் கதி கலங்கினர்; மயங்கினர்; மூர்ச்சையாக அத்தரையிது வீழ்ந்தனர். தமது பெற்றோர், உற்றோர், அனைவரையும் கருதாது கண்ணனையே உறவுகொண்டு வந்த கோபாலர் மூர்ச்சிக்கக் கண்ட பசுக் கூட்டங்கள் உரத்த குரலில் சத்தமிட்டன; பயமடைந்து மடுவிலிருந்த கண்ணனைப் பார்த்தவண்ணமாகத் தமது கண்களிலிருந்து மாலைமாலையாக நீரைவடித்து அசைவற்று நின்று விட்டன. சேதனமற்ற அவற்றால் மற்றென்ன செய்ய முடியும்?

எனினும் அப்பாம்பின் கட்டில் பட்ட கண்ணன் தமது கைகால்களைச் சிக்க விடாது கிடமி விசையுடன் நீந்தி நீந்தி அம்மடுவைக் கலக்கிப் பாழடைத்துக்கொண்டிருந்தனர்; விளையாட்டாகவே விளையெடுத்து வந்தனர், அதைக் கண்ட தேவர்களெல்லாம் ஒன்றுத்தோன்றாது ஆகாய வீதியில் சூரியவெப்பத் திருந்தவரை காக்கும் குடைபோல் கவிந்துகிடந்தனர். காற்றும் அசைவற்று விளங்கியது, சூர்யன் களங்கமற்று உச்சமடைந்து கிடந்தான்; தனது வெயிலைத் தீட்சண்யமாக அப்போது பரப்பிவந்தான். அம்மடுவில் மறுகிய நீரும் கொதித்துப் பொங்கிக்கொண்டிருந்தது. எனினும் அப்பாம்பின் கட்டில் பட்ட அத்தெய்வச்சிறுவன் அம்மடுவின் ஓயாது நீந்திநீந்திச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தான். அவ்வேகத்தைத் தாங்க மாட்டாது, பூமி அக்கால் கிடிகிடத்தது. மற்று விரைவேரட்டில் அப்போதெங்கு பார்த்தாலும் புகம்பங்க ஞாண்டாயின; விண்மீன்கள் அளவற்று ஆகாய வீதியிலிருந்து திரிந்தன; ஜனங்களது தேகம் உயிற்று அசைவற்றது; இவைபோலும் அசுப ரூசகங்கள் எங்குந் தோன்றின. எனவே அப்போது எங்குபார்த்தாலும் ஏதோ பெருங்கேடு வருவதாகவே வந்தது உலவியது. எனினும் கண்ணன் மாதிரி அம்மடுவின் நீரில் அப்பாம்பு

முன் பிணியிலிருந்துகொண்டே அம்மெலில் உலாவி வந்தனர்.

துச்சகுலங்களைக் கண்ட ஆயரெவரும் கலங்கினர்; கண்ணன் தனியே பலபத்ரனது துணையின்றிக் கோபாலருடன் சென்றானென அறிந்த அவர் நடுகெடுங்கினர்; அவர்க்கேதோ போர்ப்பத்து விளைந்திட்டதெனக் கவலைகொண்டனர்; துன்பக்கடலிற் பாய்ந்து துயருற்றுக் கிடந்தனர்; ஆண், பெண் சிறியர் பெரியர் என் பதில்லாமல் யாவரும் கண்ணனைக் காண ஆவ ஹற்றனர்; பாசம் அவித்த பரமயோகிகள், பிரம ஞானவழியே தேடும் பரம்பொருளைத் தேடிக்காண அக்கோசுலமே அப்போது புறப்பட்டது பிரிவாலும், துயராலும், காணாத ஏக்கத்தாலும் பரபரப்புக்கொண்ட அவர், தமது துயரத்தைச் சிறிதும் ாண்ண இடமின்றி, அன்பு முர்த்தத் தமது மனத்திற் பதிந்து தவழ்ந்து விளங்கிய மங்கள விக்ரஹத்தைக் காண அவரது பாதச் சுவட்டைத் தொடர்ந்து பதசாரியாகி அக்கராமுடாடான காட்டெழியேடைந்து நெடுந்தூரத்திருந்து, அவனைக் காளிந்திமெலிற் கண்டனர். அப்போதும் அம்மாயக் கண்ணன் அப் பாம்பின் கட்டில் பட்டிமேலும் பரபரப்புடன் அம்மெலில் சுற்றிச்சுற்றி நீந்திக்கொண் டிருந்தன. எனினும் அவர் முகமண்டலத்து ஒளி சிறிதும் நீங்கிற்றில்லை; யாழிற் பூத்துவிளங்கிய புன்சிரிப்பும் மறைந்ததில்லை; அம்மெலின் அவர் நீந்தும் தொழிலும் ஒழிந்திற்றில்லை.

கண்ணன் மெலில் பாம்பின் கட்டில் பட்டிலைவதையும், சுற்றிலும் பசுவோடு கோபாலர் கள் அசைவந்துசிற்பதையும், மாடுகளும் கன்றுகளும் உரக்கச் சத்தமிட்டு அலறுவதையும், அவர் நோக்க நோக்கத் தமது நினைவொழிந்து விளங்கினர். தமது மனத்திற் கினிக்கப் பேசி வினையாடும் கண்ணன், காளியன் கைபிற் படுவதைக் கண்ட கோபிகள் துன்ப மடைந்தனர்; கத்திக் கதறினர்; அவரின்மேல் தமக்கு வேறுவகை இன்றென அலறினர்; யசோதையின் துக்கத்தைப் பங்குகொண்டு அவளைத் தேற்றினர்; கண்ணனது அப்புதச் செயல்களைச் சொல்லிச் சொல்லி அழுது கண்ணீர் வடித்தனர்; தாம் அவனையும் அம்மெலில் விழ்த்து உயிர்துறக்க நிச்சயித்ததைத் தெரிவித்தனர். அவர் கண்ணனிடம் கொண்ட அன்பை எற்றெனச் சொல்வது?

“முகக்க டப்பது சப்பன்று நெஞ்சத் தக்க டப்பது டப்ப”

என்னும் பெரியார் வாக்கிற்கு, இவரல்லால் வேறு யார் பெருமைதா முடியும்? அந்நாள் கண்ணனது குழம்புகளை யெல்லாம் பன்னிப் பன்னி அவரது தாமிடம் சொல்லிக் கமகிடுத்து விளங்கிய இவர், அவரது பிரிவைத் தாங்க முடியாது மெலில் வீழ்ந்து உயிர்விட நிச்சயித்தது அதிசயமன்றே! அன்பினால் வரும் பேதும் இதுவன்றோ? எனினும் கண்ணனது உண்மை நிலையை முற்றுமுணர்ந்த பலராமர் அவரது கருத்தை யுணர்ந்ததும் அவ்வாறுசெய்வதைத் தடுத்தனர்; தமதுமூல உருவை நினைத்துக் கண்ணனைத் துதித்தனர்.

கோசுல முழுதும் பலட்சாய்ந்து, தாமன்றி வேறு திக்கின்றி, தமக்கு எதிரில் நின்று வருந்துவதைக் கண்ட கண்ணபிரான் அவரிடம் பேரன்பு கொண்டனர்; பாம்பின் கட்டுக்குள் னிருந்தபடியே அளவின்றி வளர ஆரம்பித்தனர். அதுகூல தனக்குண்டான வலியைப் பொறுக்க முடியாது அக்காளியன் விஷத்தைக் கக்கிக் கக்கிக் கண்ணனைத் தீண்டிக்கொண்டே யிருந்தான் கண்ணனும் தம்முருவைப்பெரிதாக்கிக்கொண்டு, அவனுக்கு அளவுகடந்த துன்ப முட்டிக்கொண் டிருந்தனர். எனவே அவனுடைய கட்டுக்கள் வரவரத்தளர்ந்து நெகிழ்ந்தன. பாற்கடலில் பாம்புண்டீது படுத்துப் பக்தகோடிகள் வாழ்த்த யோக சித்திரை செய்யுமாயன், மடு விடத்தே, நாகபந்தத்திருந்து, கோசுலமே காண விளங்கிய காட்சியும் சொல்லுந் திறத்தவன்று. எனினும், குழந்தைக் கிருஷ்ணனும் பந்தமற்ற பரம்பொருளென அப்போது அந்நீர்நிலையில் விளங்கினர்.

நஞ்சுப் பறாளிலிருந்து விஷக்கக்கிக்கொண்டு அக்காளியன் உடல முழுதும் எமபெருமானைப் பிணித்ததனால் ஏறபட்ட நோய் தாங்க முடியாது, நீரில் சுற்றியுடித்த விசையால் தன்ம் முண்டாடிக் கக்கிய ரத்தஞ் சிந்த கண்கள் சிவந்து தீப்பொறி எரிக்க, கடுங்கோபங் கொண்டு, மனம் புகைந்து, நெழெச்ச வெளி வாங்கக் கண்ணனையே உறுத்து உறுத்து நோக்கிக்கொண்டிருந்தான். இவன் உறுட்டுக்கும் மிரட்டுக்கும் கண்ணன் கலங்குவன் போலும்! அதைக் கண்ட அம்மாயச் சிறுவன் அப்பாம்பைச் சுற்றிச்சுற்றிச் சுழன்றிடக் காளியனும்

கடிக்கத்தக்க நல்ல ஸமயத்தை எதிர்பார்த்து, தன் நாக்குகளைத் தீட்டி கொண்டு கனவேகமாகச் சுழன்றுகொண்டிருந்தான் நெடுநேரம் அவ்வாறே அவன் அந்நேரம் சுழன்றான். என்னும் கண்ணன் தாம் முன்னிலும் பன்மடங்கு ஆத்திரமும் விசையும் கொண்டு கைகளையும் கால்களையும் வீசிக்கொண்டு அம்மெவை நாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர், களைப்புற்ற காளியனால் அது முடியாதுபோகச் சற்றே மயங்கிக் கிடந்தான். கோபர்களும் கண்கொட்டாது அப்போது அங்கேயே நோக்கிக்கொண்டிருக்க, ஆதிப்பொருளே தானென்ற அறிவோடு அந்தத் தெய்வச்சிறுவன் அப்பாம்பின் தலையை நியமித்து, படங்கொண்ட அதன் முடிமேல் தேவரு முணராத்த தமது தெய்விகத் திருவடி யையிடுக்தி, அதன்மேல் இவர்து நின்று கூத்தாடி நடக்க நனைத்தனர்.

இளந்தளரொத்த தமது இரு கைகளையும் அகல இருத்தி வளைத்து, ஒரு காலே சற்றே தூக்கி, மறுகாலின் பாதமணி நாகமணி யொளியில் பாயக் குணித்து, இன் முறுவல் பூத்து, கண்களைச் சிமிட்டி, புருவத்தை வளைத்து நியமித்துச் சுருக்கித் துடிக்க விடுத்து, நெற்றியைக் கவித்த இளமயிர்த் தொகுதி வளைந்து குதிக்க, வெகு வாகவமாகக் கண்டா ரொருவர் கண்களின்கீட்க்க வைரக்கல்லில் நின்று ஒளி நெளிந்து அசைந்து மனதைக் கவர்ந்து மயக்குவதுபோல், அந்நாகனது பண முடிமேல் தகதக்க வெனத் தாள வொளிகள்ததும்பித் கிளம்பிப் பத்துத் தசையும் பரந்து ஒலிக்க நடத்தனர்; புன்னகை பொலிந்து பரதநாத விதிப்படி தாரக நாடகம் படித்தனர். அப்போதற்கு காத்திருந்த வயித்த சாரண கந்தர்வர் முழுவ ஓலித்து தாண்டலம் பயின்று யாழிசைக்கட்டி, உள்ளங் களித்தனர். தேவமாதர்கள் அக்கூத்ததைக் கண்டு களித்ததுத் தாமும் நடத்தனர். எம்பெருமானும் சமயங்கதி தவறாது, அச்சிது உடலை நெளித்து நெளித்து, பலமற்றும் அக்கந்தையொழியாது ஆடும் அநாகனது படத்தின் மீது வலமு மிடமுமாகப் பாய்ந்து பாய்ந்து பரதம் பயின்றனர்; மூக்கிலும் வாழிலும் அப்பாம்புரத்தங்கொட்டிம்படி நடத்தனர்; தமது ஆத்மநிலையில் வெட்டவெளிவலாடும் இறைவனனை ஆடினர். அக்கால சற்றுப் பிறத்தி

விருந்த கோபிகோபர்கள் கண்டு மனம் நெக்கு நெக்குருகித் தாமும் அவ்வாறே வகை மிகுதியால் துடித்து நடத்தனர். அப்பசக் கூட்டங்களும் குதித்து விளங்கின. பக்கத்திருந்த மாங்களும் அத்தெய்விகப் பிரபாவத்திலிடுபட்டு அசைந்தசைந்தாடின. அம்மெவி லிருந்த நீரும் குதித்துக் குதித்து எழும்பிக் கூத்தாடிற்று. மற்றுச் சுற்றிலிருந்த ஸர்வஜீவ ராசிகளும் ஆடியவிதமே அவ்வானந்தத்தைக் கண்டுகளித்தன. அவரது நடன வைபவத்தால் பூமியும் வளைந்து வளைந்தாடியது. மலைகளும் தலைகளை யசைத்தசைத்து ஆடின. நீருவிகளும் அலைகளை யெறித்து நடமிட்டு நடந்துவந்தன. காற்றும் அவரோடு மயங்கி அவரக் கிணங்க நடத்தது. உண்மையில் லோகநாதன் சிறுகுழந்தை யுருவுக்கொண்டு அப்படுவி ஷங்கொண்ட பாம்பின் தலமேல் ஞானக்கூத்தாடியபோது, உலகமே கூத்தாடியது. ஆடுபவனும் ஆட்டுபவனும் அவனேயன்றோ?

கண்ணனது பரதம் பெருகப்பெருகச் சுற்றிலிருந்த யாவரும் தமது கினைவற்று மயங்கினர். பிரக்குதியின் அமைப்பனைத்தும் அப்படியே விளங்கின. அப்பராதவேகத்தைத் தாங்கமுடியா அக்காளியனும் அளவு கடந்த ரகத்ததை வெளியிட்டுச் செயலற்று உணர்வற்றுக் கிடந்தான்.

ஞானக்கூத்தில் அறியாமை எப்படி நிலைக்கும்? அகந்தை எவ்வாறு ஒளிரும்? அக்கூத்தின் பெருமையை அளவிட யாரே வல்லார்? கீழ்மையும் தாழ்மையும் பாழ்க்கப் பாம்பின் தலையில் பதிந்து நடமிட்டு,

ஆனந்தி யாடிப்பின் வைக்கூத் தாடிக்கானந்தி யாடிக்கருமத்தற் றரித்தாடி மூனச் சுருணையாடி முழுவல்லா ஞானத்து ளாடி முடித்தானென் னாதனே, அவ்வைபவத்தைக் காணப் பெற்றாரன்றோ கண்ணன் பெரும் பயன் பெறுவார்? மற்றார் கண்ணருந்தும் புண்ணுடையர் அன்றோ

விஷ்ணுவும்சிவனும் வேறென்பர் கலர். அது தவறு. அவரிருவரும் ஒரே மூர்த்தம்; கொண்டாடுபவர் மனத்தில்தான் பேதம். ஒருவர் விச்வேசர், மற்றொருவர் ஐக்கநாதர். ஒருவர் நடராஜர்; மற்றொருவர் அரங்கநாதர். ஒருவர் பேய்ருலை விஷ்ணுண்டவர்; மற்றவர் கடல்கருகண்டவர். உண்மையில் கண்ணன் முக்கண்ணனெயோ?

ஊருக்கெல்லாம் சாஸ்திரம் சொல்லுகிற பல்லி கூழ்ப்பானையில் விழுந்தாற்போல.

மஹாராஜா ஸர் ராமவர்மா,

ஜி. ஸி. எஸ். ஐ.

MAHARAJA SIR RAMAVARMA, G.C.S.I.

(172-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

மாஜி திவானகிய ஸர் மாதவராயரிடம் அவர்கொண்ட உண்மை நட்பிற்கும், அடங்கா அன்பிற்கும் அளவே இல்லை. மற்று, திவான் ராமய்யங்கார் அவர்களும் அவரது பாலய்காலத்து நேயர்களில் ஒருவர், இவரன்றி சமஸ்தானத்துக்கு வெளியில் ராமவர்மரது நேயர்கள் அநேகரிருந்தனர், அவருள் ஐரோப்பியரும் பலருண்டு. மைசூர் நாடு அதன் இணையற்ற பெருமைவாய்ந்த முதன் முதல் திவானகிய ரங்கசார்லு அவர்களை அடையும் பாக்கியம் ராஜா ராமவர்மா அவர்களின் சமயோசிதத் தொண்டினாலே யாகும். அவரே, ஆசார்யரைப்பற்றி, தமது பழைய நண்பரும், மைசூர் சமஸ்தானத்துப் பிரதான கமிஷனருமான பெளரிங் துரையவர்களுக்குச் சிபார்சு செய்து அவரைத் திவானக நியமிக்கும்படி வற்புறுத்தினர்.

நிற்க, 1880-ம் (ஸ்ரீ ஜூன்) 17-வ ராஜா ராமவர்மா அவர்கள் திருவனந்தபுர சமஸ்தானத்துப் பிரதிபதியாகத் தமது பரம்பரை யார வியம்மாஸனத்தில் அமர்த்தப் பெற்றனர். அது சமஸ்தானத்துக்கே பெரும் திருவிழாவாக இருந்தது. பொது ஜனங்களது சுகதுக்கங்களைத் தமதாகவே பாராட்டி அவரது நிலைமையைக் கவனித்து, உயர்த்தவேண்டுமென்ற உண்மைப் பேரவாக்கொண்ட ராமவர்மா அப்பதவியை அடைந்தால் அவர்களிப் படைவது என்ன அதிசயம்? அச்சமயம் பிரிட்டிஷ் ஸ்தானாதிபதியாரும், ராமவர்மரைப் போல் ஜனங்களு நன்மைக்கு உழைக்கத்தக்க மனோவன்மையோடு அவ்வாறுமழைத்துப் பெரும்புகழடையக்கூடிய சந்தர்ப்பத்துடன சிம்மாஸன மேறினவருள் சிலரே உளவென்றும், அவ்வாறு உழைப்பதிலும் ராமவர்மர் தமது சமஸ்தானத்துக்கேயன்றி இந்திய நாடு முழுதுக்குமே பேரவாவுடன் உழைப்பரெனக் கொண்டாடியது உயர்வு நலிச்சியல்ல. அதன் இந்நியா முழுவுடம் அக்காலம் அதே அபப்பராயங்கொண்டு விளங்கிய தல்லாமல், அவரது

ஆட்சியிலிருந்து தம் நாடு பெரும் லாபத்தை அடையக்கூடுமெனவும் எதிர்பார்த்திருந்தது. ராமவர்மர் பட்டம் அடைந்ததும், முதன் முதல் தமது பழைய நானைய நண்பரும், ராஜதந்திர நிபுணருமாகிய வெம்பாக்கம் ராமய்யங்காரவர்களைத் தமது திவானக நியமித்தனர். இதற்கு அவர் இருவருக்கு மிருந்த மன ஒற்றுமையே காரணம் போலும். மஹாராஜா அவர்கள் ஆட்சி முறையில் என்றும் முந்திலிளங்கியன சீர்திருத்தங்களே. ராஜாங்கத்தின் ஒவ்வொரு இலாகாவும் தனித்தனியே கவனிக்கப்பட்டு வந்தது. அவ்வாறு செய்தது, நிரவாக சந்தரம் பெற்று, குறுகிய நேரக்கம் கொண்ட எவர்க்கும் பிடிக்கவில்லை. எனவே, சீர்திருத்தங்களுக்கு எப்போதும் நிரவாகங்கள் செய்யும் தடைகளையெல்லாம் செய்து வந்தனர். எனினும், மனோவன்மையும் பொது ஜனங்களின் நன்மையில் ஊக்கமுன்கொண்ட மஹாராஜா அவர்கள், அவரது கூக்குரலைச் சற்றும் கவனியாது, தாமும் தமது அமைச்சருமாகக் குறைகூறுவாரது கண்டனங்களை பெல்லாம் தண்டித்து, சமஸ்தானத்திற்கு அநேக நன்மைகளைச் செய்தனர். வாழ்க்கை அரித்தியம் என்ற நம்பிகை கொண்ட அவர், அன்றன்றைக்குச் செய்யக்கூடிய எல்லாக் காரியங்களையும் காலதாமதம் செய்யாமல் உடனுக்குடனே செய்துவந்தனர். எனினும், அவர் செய்த சீர்திருத்த முறைகள் தவருள முறையிற்செல்லாது, கன்மேல் எழுத்துப்போல் நிலைநின்று, உதவி பயத்தை இக்காலத்தவர் எவரும் அறிவர். இம்மாதிரிச் சீர்திருத்தங்களையெல்லாம், வேறு சில புதிய ஏற்பாடுகளையும் தமது ஆட்சியில் அவர் ஏற்படுத்தினர். முக்கியமாக, பூமிகளை அளவிட்டு, ரிவினியூ ஏற்பாடுகள் செய்ததே கவனிக்கத்தக்கது. அதுவரையும் அந்நாட்டில் செய்துவந்த எல்லா அரசாங்க ஏற்பாடுகளைக் காட்டிலும், மதியுத்தியும் பொதுஜனங்களின் சொக்யத்தை நிலைநிறுத்துவதிலும் ராஜாங்க வருமானத்தை ஒன்று சேர்ப்பதிலும் அவ்வேற்பாடு சுறந்து விளங்கியது. திருவனந்தபுர சமஸ்தானம் சிறிது சிறிது பாகங்களாகவே ஜனங்களால் கொள்ளப்பட்டிருந்ததால், அதன் வருமானக் கணக்கைப்பற்றிய வியவஹாரங்கள் தவ்முறைதலை முறையாகச் சரியாகக் கவனிக்கப்படா துரு

தது. இவற்றைச் சீர்திருத்தும் எண்ணம் பல அரசர்களுக்கு கிருத்திரந்தபோதிலும், அவ் வெண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்யத் தைரியமும் உண்மை ஊக்கமுங்கொண்டவர் இதுவரை எவரும் இருந்திலர். அக்கணக்குகளின் நுணுக்கங்களிடம் கொண்ட பயம் அவரை ராஜாங்க வருமானத்துக்கு நஷ்டம் வராதவரைப் பாதகாத்து ஜனங்களது கஷ்டங்களைக் கவனிக்காம லிருக்கும்படியாகச் செய்து விட்டது. எனவே, புதிய மஹாராஜா 'சபஸ்ச சிக்ரம்' என்ற மொழியையே தமது நோக்கமாகக்கொண்டு, மேற்படி கணக்குகளைச் சரிப்படுத்தி ஜனங்களது கஷ்டங்களைப் போக்கப் போவல் கொண்டு இரவும் பகலும் உழைத்து யாவரும் புது நடுத்தலமால், நெடுநாளாகத் திருவனந்தபுரத்திற்கும், கொச்சி சமஸ்தானத்திற்கும் ஏற்பட்டிருந்த எல்லைச் சண்டையைப் பஞ்சாயத்து மூலமாக ஒழித்து, அயலிலிருந்த சமஸ்தானங்களுடன் சேசபாவத்தேர்ப்பும் விளங்கினர்.

சீர்திருத்தங்களே யல்லாமல், மஹாராஜா அவர்களது உழைப்பும், அதனால் ராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுடைய மனத்தில் அவர் ஏற்படுத்திய ஒருவித மதிப்பும் கவனிக்கத்தக்கன. அவர் பட்டமடைந்த அந்நாளின் வனங்களிலிருந்த வேட்களுங்கூட நிர்வாக உத்தியோகஸ்தர்களால் தமக்கேற்பட்ட கஷ்டத்திற்கு முடிவு வந்துவிட்டதெனவே எண்ணினர். எவ்வெவ்விடத்தில் அதிகாரம் நிலைத்திருக்கிறதோ, அவ்வவ்விடங்களில் முதலில் தெரியாமலும், பின்னர் தெரிந்தும் அதிகார மிக்கும் ஆசை ஊன்றிவிடுவது அதிசயமாகாது. காணமுடியாத மறைந்த விளங்கும் பரிதாப முதலிய தூர்வியோகங்களின் மலமிமையால் தமது ஒழுங்கைத் தவிர நிர்வாகர்கள் செய்த தவறையே முதன்முதல் கவனிக்க அவர் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டனர். தவறினவர்களை யடக்கும் கோபத்தின் வேகத்திற்கேற்பபடியே, எந்தெந்த இடத்தில் பெருமை விளங்கியதோ, அதை மதித்துப் பாராட்ட அவர் ஊக்கங்கொண்டனர். இராஜதர்மத்தை நிலைநாட்ட அவர்போல் உழைத்தவர், இக்காலத்தில் இருக்கமுடியாதென்றே சொல்லலாம். ஊரில் எல்லாவிளக்குகளும் அவிந்த பின்னரே, தமது விளக்கை அவர் அவித்துப்

படுக்க எண்ணக்கொள்வர்; மற்ற ஊரில் எங்கும் சிறு வெளிச்சம் எழும்பும் முன்னரே எழுந்து அவர் தமது விளக்கைக் கொளுத்தி, உத்தியோகமுறையில் தமது பார்வைக்கு வரும் சமஸ்தானத்துக்காகிதங்களே யெல்லாம் கவனித்துவருவர். திவான் ராமயங்காரவர்கள்வெகு ஜாக்கிரதையாகப்பார்த்த இராஜாங்க விஷயமான பத்திரங்கள் யாவும் நாடோறும் மாலை ஏழு மணிக்குக் காலம் தவறாது வருவது போலவே, மறுநாள் கச்சேரி திறக்குமுன்னரே, அரசரவர்களால் முழுதும் அவை கவனிக்கப்பட்டு, தவறின்றி ஹஜ்லிருக்குப் பலவித சமயோசிதத் திருத்தங்களுடன் அனுப்பப்படும். இது னுடனேயே இந்நாட்டினரல்லாமல், பல வெளி நாட்டாருடனும் அவர் கொண்ட கடிதப் போக்குவரத்தினால் அவர் நாள்தோறும் எழுதும் கடிதங்கள் பத்துத் திசையிலும் பறந்து செல்லும். ரூயின் தான் எழும்பி ஆகாய விதியில் நடப்பதன்முன், அவர், தூகாருடாய் வெளிக் கிளம்புவர்; ஊர்ப்புறத்தே சுற்றிப் பலவித தாவரங்களைக் கவனித்து, அவற்றின் அமைப்பு, போஷணை முதலிய வியவஹாரங்களை மேற்பார்வை யிடுவர். மீண்டதும், சந்தி ஜபம் செய்து, தர்ப்பணங்கள் முதலியன இயற்றி, தமது மூதாதையர் கூறிய ஒவ்வொரு சிறு மொழியிலும் மரியாதைபாராட்டி, அதற்கேற்ப நடந்து, தமது தேக அசௌகரியத்தையும் கருதாது பதினெரு மணிக்கு ராஜ்ய வியவகாரங்களைக் கவனிக்க மீண்டும் விரித்த மாயிருப்பர். தமது அரண்மனையோவில வியவகாரங்களையும் அவற்றின் சிப்பந்திகளைப்பற்றிய ஏற்பாடுகளையும் எள்ளளவும் விடாது கவனித்து, அவர் இடையில் மாலை இரண்டு மணிக்குத் தாகசாந்தி செய்து சற்றே இளைப்பாறுமுன், உத்தியோகமுறையில் வரும் ரிபோர்ட்டுகளும், தம்மைப் பார்க்க வருவார்களும் அவரது எஞ்சிய பகற்பொழுதைக் கொண்டு விடும். அஸ்தமித்ததும், நித்தியகர்மானுஷ்டானங்கள் அவரது உபாழுதைப் பங்குகொள்ளும். இம்மாதிரியே அவர் சற்றும் ஒழிவிலல்லாமல் நாள்தோறும் தவறாது நடந்துவர, அவரது மெல்லிய சரீரம் எவ்வாறு உடன்பட்ட தென்பது ஆச்சர்யமே. மணிமிடுந்த வழியே யாவும் நடக்கு மென்பற்கு இது ஒரு சான்று போலும். நிற்க, கோயிற் திருவிழாக்களும்,

பொது சந்தர்ப்பங்களும், கவர்னரது பேட்டியும் ஆகிய விசேஷ விவகாரங்களைக் கவனிக்க அவருக்கு ஏற்பட்ட ஒழிவுநேரங்களே இடம் தரும்.

இவ்வாறு இவர் நாள்தோறும் உழைத்துச் செய்த காரியங்களின் அம்சங்களையும், அவற்றைப்பற்றிய தமது அபிப்பிராயங்களையும் நாள்தோறும் விடாமல் அவர் எழுதிவந்தது கவனிக்கத் தக்கது. இம்மட்டோ டிராமல் அவர் தமது வழக்கப்படி படிப்பையும், சாஸ்திர விசாரத்தையும், விஷயதானம் செய்வதையும், விடாமல் விளங்கியது பாராட்டத் தக்கது. தமது அளவற்ற இராஜாங்கத் தொழில்களிடையே, புதிது புதிதாக வந்த புத்தகங்களைப்பற்றி யாவரும் அதை அறியுமுன்னரே, தமது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டு யாவர்க்கும் கனிப்பூட்டுவர். மலையாளத்தில் பலவித நூல்கள் எழுதவும் அவருக்கு எப்படியோ காலம் கிடைத்துக்கொண்டேயிருந்தது. பல உத்தமர்களது வாழ்க்கையைப் பற்றி அவர் அடிக்கடி எழுதியுள்ளனர். 'வித்தியா விவாலினி' என்னும் ஒரு மலையாளப் பத்திரிகையைத் தம் ஆதரவின்கீழ் நடப்பித்து அதில் வானசாஸ்திரத்தைப்பற்றி அவர் எழுதிவந்தனர். ஆங்கிலத்திலும் அவரது சுறுசுறுப்பு, குறையாமலே விளங்கிவந்தது.

யாத்திரையிலும் அவருக்கிருந்த ஆவல் குறையவில்லை. 1882-ம் (ஸ்ர) அவர் வடநாட்டிற்குப் பிரயாணம் சென்று அநேகம் பெரும் பட்டணங்களிலெல்லாம் விஜயம் செய்து, அவ்வவ்விடத்து ஜனங்களால் மதிப்புடன் ஏற்கப் பெற்றனர். கும்கோணத்திற்கு வந்தபோது அவர் உயர்தரக் கல்வி விஷயத்தில் கவர்ன்மெண்டாரது உதவியின் ஆவசியகத்தைப்பற்றிப் பெரியதோர் உபநியாஸம் செய்து கவனிக்கத்தக்கது. அடுத்த வருஷம், சென்னை மூலமாக வைதிக முறைப்படி காசிக்குச் சென்று, ராமேசுவர யாத்திரை செய்தனர். ராமலேகுவைத் தரிசித்ததும் அவர்கொண்ட அளவு கடந்த பத்தியும், பேராளந்தமும் அவர் காப்டன் ஹெஸல்ட் என்பவருக்குத் "தெய்விகம் பொருந்திய ராமலேகுவை இன்று யான் கண்டேன், அது இயற்கையோ, தெய்விகமோ எப்படியிருந்தால் என்று? அக்காட்சி தெய்விகக் காட்சியே"

என்று எழுதியதே வெளியிடும். சபாவத்தில், மஹாராஜா அவர்கள் ஜனங்களுடன் கலந்து விளங்கும் தன்மை வாய்ந்தவர்.

நிச்சு, அவர் தம் நாட்டிச் சித்திரம், தொழில் இவைகளிடம் கொண்ட அன்பு என்னவாயிற்றென நமக்கு ஓர் எண்ணம் உண்டாகலாம். அவர் சம்மா விருக்கவில்லை. அவற்றை ஆதரிக்க அவர் வேண்டிய சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டன ரென்பது கவனிக்கத்தக்கது. தமது பதவியிலிருந்து சமஸ்தானத்து மூலை முடுக்குகளிலிருந்த சிறப்பு வாய்ந்த இடங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அவர் தமது தினசரிக் குறிப்புகளில் பதிந்து வந்ததல்லாமல், அக்காட்சிகளை வர்ணத்தில் சித்தரிக்கும்படி பலரையும் நியமித்திருந்தனர். தம் நாட்டித் தொழில்கள் நரசமடையாது விளங்குமாறு நல்ல தொழிற்சாலை ஒன்றை அவர் ஏற்படுத்தினர். கொல்லம் நகரத்தில் அவர் பஞ்சாலை ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அதைத் தக்கவாறு நடத்திவர அவர் நேர்பட ஆதரித்தது பாராட்டத்தக்கது. புனலூர் என்னும் கிராமத்தில் காகிதத் தொழில் நிலைப்பட்டு இன்னும் செழித்து விளங்கக் காரணம் அவரது ஆதரவே யாகும்.

ரஸாயன பௌதிக சாஸ்திரங்களில் அவர் கொண்ட பேரன்பும், அவற்றினால் தாம் அடைந்த பிரத்தியக்ஷ லாபங்களும் தூண்ட, திருவனந்தபுரக் காலேஜில் ரஸாயன, பௌதிகத்தைக் கற்பிக்கும்படி அவர் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்தனர். அனுபவ, பௌதிக சாஸ்திரங்களில், அவர் தாம் கொண்ட பெரும் சந்தோஷத்தைப்பிறரும் அனுபவிக்குமாறு அவர் விளங்கி வந்தனர். பொழுது புலர்ந்ததும், ஆகாயத்திலுள்ள நக்சத்திரங்களைக் கவனிப்பதில் அவர்க்கு வெகுப் பிரியம். அதிகசாமான காட்சிகளை யாரும் அங்கு கவனிப்பதன் முன், அவர் கவனித்து வெளியிடுவர். இவ்விஷயங்களில் அவர் அடிக்கடி சென்னை நக்சத்திர ஆபீஸ் தலைவருக்குத் தந்தி, கடிதம் மூலமாக அனுப்பிய சமசாரங்கள் வெளியிடும்.

யாதானும் காடாம் ஹராமா லென்னெருவன் சாந்துணியம் கலாநாதவாறு

என்று வள்ளுவரை வெளியிட்ட மொழியைத்தலைமேற்கொண்டு நடந்து அவரது பெரு

மையையும் புத்தி நுட்பத்தையும் சாஸ்திர பரிசுத்தையும் வெளிநாட்டார் கவனிக்க நெடுநாளாக வில்லை. முதலிலேயே சென்னை ஸர்வ கலாசங்கத்தார் அவரைத் தமது அங்கத்தினருள் ஒருவராக்கினர். பிறகு, தாவர விஷயங்களில் உழைத்த அவரது ஞானத்தை மதித்து லண்டன் நகரத்துப் புராதன லின்னியன் சங்கத்தார் அவரைத் தமது அங்கத்தினருள் ஒருவராக்கினர். திருவாங்கூர் சமஸ்தானம் முழுதும் பற்பல விடங்களில் காடு, மேடு, மலை வளந்தாரம் முதலியவற்றைச் சுற்றித் திரிந்து அவ்வவ்விடங்களின் சிறப்பைப் பற்றி அவர் வெளியிட்ட அனுபவத்தைப் பாராட்டி அவரைத் தமது அங்கத்தினருள் ஒருவராக ராயல் பூகோள் சங்கத்தார் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

கிரேட் பிரிட்டன் அயர்லாந்து சமஸ்தானத்து 'ராயல் ஏஜியாடிக் சங்கத்தார்' மஹாராஜா அவர்கள் சம்ஸ்கிருதத்தில் கொண்ட அபூர்வ ஞானத்தையும், அவர் பழைய இந்திய ரண சிகிச்சையைப்பற்றிச் செய்த சர்ச்சைகளையும், மற்ற பல புராதன பாவங்களையும் பரிசீலம் செய்தலையும் கவனித்து, தமது அங்கத்தினருள் ஒருவராக்கினர். லண்டன் மாநகரத்து 'ஸ்டாடிஸ்டிகல்' (கணக்குப் பரிசோதனை) சங்கத்தார் தமது நோக்கப்படி மஹாராஜா அவர்கள் செய்த சில விஷயங்களைக் கவனித்து அவரைத் தமது அங்கத்தினருள் ஒருவராக்கினர். பிரஞ்சு சுவர்ன்மெண்டாரும் அவரைத் தமது பொதுக்கல்வி ஆசிரியர் ஒழுங்கில்முதல் ஏற்று, பென் பாரிஸ் நகரத்துக் கடல் நாட்டி அயல் வியாபார சங்கத்தாரது அங்கத்தினராக்கினர். இவற்றிற்கெல்லாம் முந்தியதாகவே, காலஞ்சென்ற அதிமாட்சிமைதங்கிய விக்டோரியா மஹாராணியார் அவரது உண்மைஞான

த்தையும், ஒழுக்கத்தின் பெருமையையும் கவனித்து 1882-ம் (ஸ்ரீ ஜி.வி எஸ்.ஐ. என்னும் பட்டத்தை அன்போடு அளித்தனர். அக்கால் சென்னை கவர்னராக விளங்கிய கிராண்ட் டிப் பிரடி அவர்கள் வெகு சாதாரணமாக "உமக்காகவும் உமது பட்டத்துக்காகவும் நான் களிப்படைகிறேன்" என்றனபிய தந்தியைப்பற்றி இங்கு குறித்தல் தவறாகாது.

மதியுதகும், சிறந்த ஞானமும், அனுபவ சக்தியும், உத்தம குணமும் ததும்பிவிளங்கிய மஹாராஜா அவர்கள் தமது நாட்டாரது மனதுள் குடிக்கொண்டி விளங்கிய வைதிகக் கொள்கைகளைச் சிறிதும் புறக்கணிக்காது, தமது அறுபதாம் ஆண்டில் துலா புருஷ்தானம் செய்தனர், மேலும், இராஜாங்க வைதிகச் சடங்கின் படி பத்மசூரியம் என்னும் முறைப்படி நடந்து கிரீடாதிபதி என்னும் சமஸ்தானத்துப் பட்டத்தையடைய பேரவாக்கொண்டு விளங்கிய அவரது விருப்பத்தை நடக்கவொட்டாது, விஞ்சையர் உலகத்துப் பெரியோர்கள் அவரது கல்வியும் குணமும் கலந்த பெருமையைத் தமதாக்கித் தம் நாட்டி மருபாதிபதியாக்க 1884-ம் (ஸ்ரீ ஆகஸ்ட்) 5-ல் அவரது உயிரைக்கவர்ந்து ஜடமாகிய இவ்வுலகில் அவரது பௌதிக சீர்த்தையே விட்டுச் சென்றனர்.

வானத்தில் பதிந்த ஒப்பு உயர்வற்ற பேரொளி, தனது கதியே ஒடி, மேற்பால் விழுந்து அந்தகாரத்தில் உலகையே புதைப்பது போல அக்கால் இந்நாடு அலமந்து விளங்கிற்று. எனினும், அவரது வாழ்க்கை வழியைப் பின் பற்றுவது என்னும் ஞானேதயம் கொண்ட ஹிருதயம் ஒருநாளும் அந்தகார இருளில் ஆழ்ந்து கிடக்க வேண்டியதில்லை என்பதற்கு மஹாராஜா அவர்களது வாழ்க்கையே வழிகாட்டும். இது ஸத்தியம்.

பிரகிருதி சாஸ்திரம்

PHYSICAL SCIENCE

நம்மைச் சுற்றியுமுள்ள வஸ்துக்களின் கூட்டத்தைப் 'பிரகிருதி மண்டலம்' என்று நாம் சொல்வதுண்டு. இதையே இங்கிலிஷ் பாஷையில் 'நேச்சர்' (Nature), 'மெடீரியல் வொர்ல்ட்' (Material World), 'பிஸிகல் யூனிவர்ஸ்' (physical universe) என்று விவ

கரித்து வருகிறார்கள். நமது புலன்களா லுணரக்கூடிய வஸ்துவுக்குப் பதார்த்தம் என்று பெயர். ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் அமைப்பு, குணம், நிலைமை இவைபோன்ற வெளித் தேற்றம் வெவ்வேறு யிருப்பதையும், அவைகளின் தன்மை அடிக்கடி மாறிக் காணப்படு

வதையும் நாம் நாடோறும் பார்க்கிறோம். இவ் விஷயங்களை யெல்லாம் குறித்துச் சொல்லும் தாவர ஜீவம் நாலுக்கு விரிவாய் 'நாச்சரல் ஸயன்ஸ்' (Natural Science) என்னும் பெயர் ஆங்கிலேய பாஷையில் வழங்குகிறது. இதில் அநேக உட்பிரிவுகள் உண்டு.

(1) 'பயாலஜி' (Biology) அல்லது உயிர் நூல்:—விரிசு வர்க்கம், பிராணி வர்க்கம் இவைகளின் உற்பத்தி, வளர்ச்சி, குணம், தொழில் முதலியவற்றை விவரித்துச் சொல்லும் சாஸ்திரமாம்.

(2) 'அஸ்ட்ரானமி' (Astronomy) அல்லது வானசாஸ்திரம், சூரியன், சந்திரன் நக்சத்திரங்கள், பிளானெட்ஸ் (Planets) என்று சொல்லப்படும் திருகங்கள், வால் நக்சத்திரங்கள் முதலிய ஆகாயத்திலுள்ள மஹத்தான வஸ்துக்களின் சலனம், ஒளி, இன்னும் மற்ற விஷயங்களை விவரிக்கும் தூலாம்.

(3) கேமிஸ்ட்ரி (Chemistry) அல்லது ரஸவாதம் உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் அம்சபேதமும், அவைகள் ஒன்றோடொன்று கலந்து வெவ்வேறு வஸ்துக்களாய் பரிணமிப்பதும், இவ்வித மாறுதலுக்குக் காரணமாயுள்ள வஸ்து ஸம்போகம் என்னும் சக்தி விசேஷமும், இவைபோன்ற மற்றவிஷயங்களையும் குறித்துப்பேசும் தூலாம்.

(4) பிலிக்ஸ் (Physics) அல்லது வஸ்து தத்வ சாஸ்திரம். ஒவ்வொருபதார்த்தமும்ரும் அல்லது அம்சம் மாறாமலே, தன் குணம், பருமன், காந்தி, நிலைமை முதலிய வேளித் தோற்ற விஷயங்களில், பற்பல காரணங்களால் பலவிதமாய் வேறுபடலாம் என்பதையும், நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள ஜடபதார்த்தங்களின் வகுப்புகளும், அவற்றின் இயற்கைப் பண்பும் சிறப்பான குணங்களும் அவைகளுடைய வேளிப்படைபான மாறுதல்கள் என்றும், அம்மாறுதல்களுக்குக் காரணமாயுள்ள இயற்கையான சக்தி விசேஷங்கள் (Physical forces), இவைகளை ஆதாரமாய்க்கொண்டு அமைக்கப்படும் விதவிதமான யந்திரங்கள், சூழ்ச்சிகள், போக்குவரத்துக்குரிய ஸாதனங்கள், இவைபோன்ற பற்பல சமாசாரங்களைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லும் சாஸ்திரமாம்.

மேற்சொல்லிய நூல்கள், அதனதன் உட்பிரிவுகள், இவைகளால் போதிக்கப்படும் விஷயங்களின் பேதத்தை வரையறுத்து இன்னின்ன ஞானம், இந்தச் சாஸ்திரத்தைச் சேர்ந்தது, இன்னும் மற்றது வேறுநூல் சம்பந்தப்பட்டது என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல எல்லா விஷயங்களிலும் சாத்தியமில்லாவிட்டாலும், அநேகமாய் ஒவ்வொரு நூலின் கோசரம் இன்னதென்று விதவாசங்களின் மனோஸாரமாக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேற்கண்ட சாஸ்திரங்களுள் ஒன்றுக்கொன்று ஒருவாறு சம்பந்தம் உளதாகிலும், பிலிக்ஸ், கேமிஸ்ட்ரி இவ்விருண்டிக்குமுள்ள சார்பு மிகவும் நெருங்கியது. ஆகிலும் இவ்விருண்டி நூல்களுக்குள்ள பேதத்தின் முக்கிய அம்சங்களைச் சற்றுக் கவனித்தல் அவசியம். பிலிக்ஸ் சாஸ்திர ஞானத்தின் உபயோகமும், இச்சாஸ்திரத்தில் சாமான்யமாய் ஜனங்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்களின் விவரணமும், கிரமமாய் பின்னர் சொல்லப்படும்.

வஸ்துக்களைப்பற்றிய ஞான நாலுக்குப் பொதுவாய் ஸயன்ஸ் (Science) என்றும், அதில் தேர்ந்தவர்களுக்கு ஸயன்டிஸ்ட்ஸ் (Scientists) என்றும் இங்கிலிஷ் பாஷையில் சொல்வது வழக்கம். மேற்சொன்ன சாஸ்திரங்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் விசேஷப்பயிற்சியுள்ளவர்களுக்கு, அவாவர் கல்வி விஷயத்தைமனஸரித்து விசேஷப் பெயர்களுமுண்டு. உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களைப்பற்றித்தெரிய வேண்டிய விஷயங்களை முக்கியமாய் அடிபிறக்கண்டபடி இரண்டு வகுப்புக்களாக அடக்கிப் பேசலாம்.

1. ஒவ்வொரு வஸ்துவின் உள்ளமைப்பு அல்லது முக்கிய அம்சம் எவ்விதமானது?

2. அதன் வேளித்தோற்றம் அல்லது நிலைமை எவ்வாறானது?

இவற்றுள் முதலாவது அம்சமாகிய வஸ்துக்களின் அமைப்பு அல்லது மூல தத்துவத்தைக் கேமிஸ்ட்ரியும் (Chemistry), இரண்டாவது பாகமாகிய வேளித்தோற்ற விஷயமான ஞானத்தைப் பிலிக்ஸும் எடுத்துச் சொல்லும்.

வஸ்துவின் அம்ச அமைப்பு இங்கிலிஷ் பாடி (body), ஸபஸ்டன்ஸ் (Substance), மாட்டர் (Matter) என்று சொல்லப்படும்.

ஒவ்வொரு வஸ்து அல்லது பதார்த்தமும் வேறொன்றும் கலப்பில்லாத மூலவஸ்துவாய் வது, இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட மூலவஸ்துக்கள் சேர்ந்துண்டான கலப்புத் திரவ்யமாய்வது இருக்கவேண்டுமென்பது ஸயன் டிஸ்ட்களின் கொள்கை. இதர அம்சங்கள் சேர்ந்துண்டாகாமலும், இரண்டு அல்லது அதிகக் கணக்குள்ள அம்சங்களாய் பிரிக்கவொண்ணாதபடியும் உண்டாயிருக்கும் இரும்பு, வெள்ளி, பொன், கந்தகம், கரி, கிராணவாயு, பாதரசம் இவைபோன்ற தனி மையான மூல வஸ்துவுக்கு எலிமெண்ட் (element) என்றும், அப்படிக்கல்லாமல் இரண்டல்லது மேற்பட்ட அம்சங்கள் சேர்ந்து உண்டாயுள்ளதும், அவ்வித அம்சங்களாக மறுபடியும் பிரிக்கக்கூடிய கலப்புத்திரவியத்திற்குக் காம்ப்ளைண்ட் (compound) என்றும் பெயர். உதாரணம்:— அரிசி, உப்பு, ஜலம், கண்ணாடி, காகிதம், வஸ்திரம், கரிவாயு, மாக்கட்டை முதலியன. கலப்புப் பதார்த்தத்தின் அம்சங்கள் அல்லது மூலதனவஸ்துக்கள், இங்கீர்டியெண்ட்ஸ் அல்லது கான்ஸ்டிடியெண்ட்ஸ் (Ingredients or Constituents) என்று சொல்லப்படும். இப்போது ஸயன்ஸ் வித்வான்களுக்குத் தெரிந்தமட்டில் உலகத்தில் சுமார் 80 எலிமெண்ட்ஸ் இருப்பதாயும், நாம் பாக்கும் லக்ஷக்கணக்கான பதார்த்தங்கள் எல்லாம் மேற்சொன்ன எலிமெண்ட்ஸ் இரண்டு அல்லது அதிகக் கணக்குள்ளவைகளாய் ஒன்றோடொன்று பற்பல அளவாகச் சேர்ந்து கலப்புத் திரவ்யங்களாய் பரிணமித்துண்டானவை யென்பதும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயம். மேற்சொன்ன மூல வஸ்துக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இயற்கையான குணம், சக்தி, தோற்றம், இவைகள் வெவ்வேறு யிருக்கும். இவ்வஸ்துக்கள் ஒன்று சேர்ந்து கலப்புப் பதார்த்தமாகும்பொழுது இவற்றின் குணதிகள் அழிந்து, புதிய குணம், ரூபம் முதலியவை உண்டாகின்றன. இவ்விதமே கலப்புப் பதார்த்தங்கள் ஒன்றோடொன்றும், மூல வஸ்துக்களுடனும் சேர்ந்து புதிது புதிதான பதார்த்தங்களாய் பரிணமிக்கும்போது நூதன குணதிகள் உற்பவிக்கின்றன. இவ்வித வஸ்து ரூப மாறுதலுக்குக் கெமிகல் சேஞ்ச் (Chemical change) என்று பெயர். வஸ்துக்கள்

இவ்விதம் ஒன்றோடொன்று கலந்து இது பதார்த்தங்களாய் மாறுவதற்குக் காரணம் வஸ்துக்களின் இயற்கையாயுள்ள சக்தியின் பலா பலத்தினால்தான். இவ்விதச் சக்தி விசேஷங்களுக்கே கெமிசல் அபின்டீஸ் (chemical affinities) என்று பெயர். இம்மாதிரி வஸ்துக்கள் ஸ்வரூபம் மாறி, நூதன பதார்த்தங்களாய்ப்பரிணமிக்கும்பொழுது, அவற்றின் நிறம், காந்தி முதலிய வெளித் தோற்ற மாறுதல் உண்டாகுமென உண்டாகா விடினும், வஸ்து ஸ்வரூபம் வேறு பட்டால் இவ்வித வேறுபாடி, கெமிகல் சேஞ்ச் என்றே சொல்லப்படும். இவ்வித மாறுதல்களை யெல்லாம் பற்றி விவரிக்கும் கெமிஸ்ட்ரி என்னும் சாஸ்திரத்தின் முக்கிய தத்வம் ஒன்றுண்டு. இது பற்பல பரிசோதனைகள் மூலமாய் ஆராய்ந்து வித்தாரந்தமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, பரப்பஞ்சத்திலுள்ள பதார்த்தங்கள், கூடிக்கூடி மாறிமாறி நூதன வஸ்துக்களாய் பரிணமித்துக்கொண்டிருந்தாலும், அவைகளின் மொத்த நிறை அளவு எப்போதும் ஏற்றக் குறைச்சலில்லாமல் ஒரே மாதிரியாயிருக்கும் என்பதே. ஒரு ஸமயமுள்ள வஸ்துக்கள் மற்றொரு காலத்தில் வேறு வஸ்துக்கள் ரூபமாயிருக்க கூடியதாயினும், முன்னிருந்த வஸ்து ஸமூகத்தின் நிறையும் மற்றொரு காலத்திலுள்ள பதார்த்தக் கூட்டத்தின் நிறையும், ஒன்றாகவே யிருக்கும். வஸ்துக்கள் ஸ்வரூபம் மாறும்போது அவைகள் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றன வென்றவது ஈசமடைகின்றன வென்றவருது சொல்லவொண்ணாது. இவ்விதம் பரப்பஞ்ச பதார்த்தங்கள் நிலைமாயினும், நிறைமாறாத தன்மையை இங்கிலீஷ் பாஷையில் கான்ஸர்வேஷன் ஆப் மாட்டர் அல்லது மாஸ் (Conservation of matter or mass) என்று சொல்லுவார்கள்.

ஐரோப்பிய மஹா யுத்தம்

(துணைத் தளநீர் அங்கீகரித்தது.)

பத்திரிகைகளால் புகழ்பெற்றது

256-பக்கங்கள் :: 58 படங்கள்

விலை ரூ ஒன்று

மாணேஜர், விவேக போதினி, மலிலாப்பூர்.

தர்மம் (கடமை)

DUTY

பிறர் உனக்கு என்னென்ன செய்யக்கூடாது என்றுகருதுகிறாயோ அவை யொன்றையும் பிறருக்கு நீ செய்யாதே. இதரரது நிலையில் நீயும், உன் பதவியில் அவர்களும் இருக்க நேர்ந்தால், அவர்களால், நீ அடைய விரும்பும் நன்மை யாவற்றையும் எப்போதும் பிறர்பாற் புரிவாயாக. ஸ்வயநல மறந்து, பிற உயிர்களின் பொருட்டே ஸர்வ காரியங்களையும் புரியக்கருதுவாயானால், வெவ்வேறு போல் தோன்றி விளங்கும் ஸர்வத்திலும் உள்ள உண்மைப் பொருள் ஒன்றே என்று அறி. முணுமுணுக்காமல் முழுமனத்துடன் பலனைக் கோராத புரியும் தொழிலால் பிறக்கும் களிப்புக்கு ஓர் அளவேயில்லை. அத்தகைய உழைப்பில் அமர் கையிடு மனப்பேயின் கொட்டம் முற்றிலும் அடங்கும். நடந்துபோன விஷயங்களைப் பற்றி வருந்தாமலும், இனிவரும் கஷ்டஸுகங் களைப்பற்றி யோசிப்பதிலேயே வீண்காலம் போக்காமலும், தன்னயம் கோருவதை யொழித்து, எவ்விதத்திலும் மிகவும் தாழ்வடைந் திருக்கும் இழிகுல மக்களை உய்வித்தயர்த்து தற்குரிய வழிகளைத் தேடி மியற்றுவதில் முழுபாரணனையும் செலுத்தி ஆயுளைச் செல விடுவதே கடமையாகக் கொண்டாலன்றி மன வமைதியும் மோக ஸாம்ப்ராஜ்யமும் கை கூடுமா? அல்ப ஆயுள் வாய்ந்த பேதை மானிடனே! என்னிறந்த விதவைப் பெண்கள் ரத்தக் கண்ணீர் ஆரய்ப் பெருக்கியும், தந்தை தாயரை மிழ்த்த ஆதரிப்போரின்றித் தவிக்கும் ஆயிரக் கணக்கான குழந்தைகள் கல்லு மிரும்பும் உருகும்படி கூக்குரலிட்ட முதும், லக்ஷக்கணக்கான மார்தர், பசியாதி யும் பிணிகளால் வாடி வதங்கி உயிர்துறந்தும் வருகையில், நீ மாத்திரம் வயிறு வெடிக்க விளாப்புடைக்கத் தின்று கொழுத்துச் சிற்றின் பமே பேரின் பமாகக் கருதி, பரோபகாரசிந்தனை மறந்து, உன்னை யணுகும் மெலிந்தோர் இரந் தோர்களை மிரட்டியும் அதட்டியும் வருவதோ ஆத்மநாமை அடையும் மரக்கம்? கோவில் களில் கொந்தளிப்புடன் நீ காணக் கருதும் ஸச்சிதானந்த மூர்த்தியானவர் ஸர்வார்த்யாயியா ஸர்வ தேஹங்களிலுமிருப்பதாய் அறியும்

நீ, தெருக்கள் தோறும் அனையும் (பரமமும் ப்ரதிமும்) ஜீவர்களைப் பசியாதி கொடுமைகளி ளினின்றும் காக்க நினைப்பதாவதுண்டா? குரு விக்ருத் தக்க ராமேச்வரம் என்பதுபோல், உன் னால் இயன்ற உபகாரமாவது உன்னிலும் ஏழையாயுள்ளோர்க்குத்தின்ற்தோறும் செய்து வருகின்றனையா? கார்த்தத்தில் குன்யமாயி ருந்து வாய் வேதாந்தம் பேசுவதால் ஏது பயன்? உன்னிலும் வேறுபோல் காட்டி, உள் ளும் புறமுமாக எங்குமிருந்து, உன்னை இயக் கிவரும் பரந்தாமனை அறிய விரும்புவையேல், உனது என்ற வஸ்துக்கள் அனந்தத்தை விற்துப் பெற்ற பணத்தை அரைவயிறு, கால் வயிறு, மூன்று நாளுக் கொருவேளை உணவு ஆகக் கிடைத்தால் அதுவே ஸ்வர்க்கம் எனக் கருதிக்கிடக்கும் கோடிக் கணக்கான ஏழை களின் உதர மனோ போஷணர்த்தம் கொடுத்திவிடு. அயலார் சிசுக்களையும் தனதாகப் பா வித்துக் காக்கும் பாரத மாதாவின் வயிற்றில் உதித்தும் கூட, கொடும் பசியால் இறந்தும் உழன்றும் வரும் இஜ்ஜீவ கோடிகளது தே ஹத்தில் ஓடும் ரத்தமும் சதைபும் உன் னுடையதே யல்லவா! ஊர் ஊராய் வீடு வீடாய்ப் போய் பிச்சை யெடுப்பதால் சேரும் பொன், வெள்ளி, தாமிரம், தான்யம் ஆதிக ணைப் பெருக்கி, பசியின் கொடுமையால் பரா ணனை மிழக்கும் ஜீவர்களை ஆங்காங்கு ரகிப் பது தேசாபிமானியின் கடமையல்லவா! அசு திகளான அபிலகன் வசிக்க விகெளம், கூன் குருதி செவிடு மூடம் ஆதியாய் பிற விக்குறையாளர் குடியிருக்க இல்லங்களும் ஊர் கள் தோறும் அமைப்பதுடன், அவர்களு டைய உதரபோஷணம் கல்வி, கலாப்பயிற்சி களின் பொருட்டு, பொது ஜனங்களிடமிருந்து பொருள் சேர்ப்பதால், ஏழை மாந்தர் யாவரையும் கோவிலம்மாதிகளில் கூட்டி அவர்களுக்குப் பணச் செலவிட வியே தேஹ மனோ புத்தியாதி களின் வளர்ச்சியை ஓங்கச்செய்யும் கல்வி புகட்டெல் வேண்டும். தேசபக்தி பாராட்டி வது ஒருபோதும் குற்றமாகக் கருதக்கூடாது. ஜயபக்தியை ஒரு போதும் இழக்கக்கூடாது. தேச நன்மையின் பொருட்டு உடல் பொ ருள் ஆவியையும் இழக்கச் சித்தமாயிருக்க வேண்டும். பசியால் நொந்து பரிதபிக்கும் ஏழையைக் காண்கையில் அவனுக்குக் கொ

டாமல் உன் வயிற்றை நிரப்பாதே. பகவானைக் காண எண்ணக் கொண்டமையால் ஸ்வத்தையும் துறத்த ஸன்யாஸிகள், ஞானிகளை அறந்த பக்தியுடன் ஆதரி. தமது ப்ராப்த கர்மத்தின் குரூரத்தாலோ அல்லது பொது ஜனங்களின் இரக்கமற்ற கவன மின்மையாலோ, ஆற்றொண்ப் பசியின் கொடுமையை நீடித்து அனுபவிக்கும் கணக்கற்ற இந்தியர்களின் பரிதாபநிலைமையை ஸதாகரமும் நினைவுறுத்தும் பொருட்டு, கடைசி கவளம் மாத்திரம் உனக்கு வைத்துக்கொண்டு மற்ற உணவு முழுவதையும் ஏழைகளுக்கு அளித்த விடு. நாலுநாள் பட்டினி கிடந்த பிறகு கிடைத்த சிற்றுணவை, பசியின் கொடுமையால் தனக்களிக்கும்படி கேட்டவோர் பரதேசிக்குக் கொடுத்து அவன் திருப்தி அடையாமல் மறுபடி கேட்க, அன்புடன் தமது பாகங்களையும் ஈந்து பட்டினியாய் உயிர்துறந்த மனைவி மக்களுடன் இதர தேஹ போஷண நிமித்தபாயத் தன் ப்ராணனையும் விட்ட (மகாபாரதத்தில் கூறியுள்ள) ப்ராஹ்மணனே ஒரு போதும் மறவாதே.

தேசத்தின் ஒற்றுமை, சேஷமம் இவற்றிற்கு விரோதமாக உழைத்துவரும் அறிவிலிகளான இருகால் விலங்குகளால் விபரீதம் யாதும் விளையாவண்ணம் மன்னனும் மன்னுயிர்களும் ஒன்று சேர்ந்து காப்பாராக, அரசன் மாத்திரமேயன்றி, அமைச்சர் ப்ரதானிகள், பொதுஜன நன்மைக்காக உழைக்கும் சங்

கத்தினர் ஆகிய அனைவருமே இறந்தபின், தாம் உயிர்த்திருந்தபோது செய்த குற்றங்கள், (செய்யக் கடமைப்பட்டிருந்தும்) செய்யா தொழிந்த நன்மைகள் இவற்றிற்காகக் கடவுளுக்கு ஜவாப் சொல்ல வேண்டியிருப்பதால், தேசத்தின் நிறைந்துள்ள அந்நாயக்கள், ஏழ்மை, பொறுக்க முடியாத பலவித கஷ்டங்கள் அனைத்தையும் பகவானது ப்ரதிநிதியாய் இம்மண்ணிலில் வீற்றிருக்கும் வேந்தனிடம் முன்பின்மே தெரிவித்து, பல்லுயிர்களின் துயரங்களைப் போக்குவதற்குரிய வழிகளைத் தேடியும்படி காவலனைத் தூண்டுவது ப்ராஜைகளின் கடமையே யாகும் தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரராய் அவதரித்த (ஸகல லோக ரக்ஷகரும் ஸர்வ ஜீவதயாபரமுமாகிய) ஸ்ரீராம சந்திர மூர்த்தியானவர், ராஜ்ய விஷயங்களுடன் எவ்வித ஸம்பந்தமும் இல்லாத வண்ணம் சொல்லிக் கேட்டதும், தமதுயிர்க்குரியான சீதாபிராட்டியைக் காட்டுக்கனுப்பியதை அறிந்த நாம், நமது கஷ்டங்களை இறைவனிடம் முறையிட்டிக் கொள்வதற்கும் வழியற்று விழிப்பது பூர்வ விதியின் பயனேயோ? விதியை ஆக்குவதும் போக்குவதும் மதியே யென்றறியும் யாம், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் கட்டளை மீட்டபடி கர்மபலனைக் கோராமலும் சோம்பேறியா பிராமஹம் நமது கடமைகளைப் பூர்ண அன்புடன் இயற்றி வருவோமாயின் ஈசன் அருள் அடைவது திண்ணம்.

செடிகளின் உயிர் வாழ்க்கை

PLANT GROWTH

ஒரு செடியானது ஜீவனுள்ள வஸ்துவென்றும், அது உணவு அருந்துகிறதென்றும், சுவாசிக்கிறதென்றும், வளர்கிறதென்றும், அதன் காலம் முடியும்போது செத்துப் போகிறதென்றும் நமக்குத் தெரியும். ஆனால் சரீர ஆரோக்கியமுள்ள எந்தச் செடியும் தன்னைப் போன்ற புதுச்செடிகளை யுண்டாக்குவதற்கு, அதாவது தன் இனத்தைப் பல்விப் பெருகச் செய்வதற்கு, வேண்டிய காரியங்களைச் செய்து முடிக்குமுன் சாவதில்லை. அநேகமாகச் செடி

கள் வளர்ந்தபின், பூத்துக் காய்த்து விதைகளை யுண்டாக்குகின்றன. இவ்விதைகளில் ஒரு சிறு இனஞ்செடியின் பயிர் முளையும், அதற்குக் கொஞ்ச நாளைக்கு வேண்டிய ஆகாரமும் அடங்கியிருக்கிறது. தாவரவர்க்கங்கள் தங்கள் ஜீவகாலத்தில் நடத்தும் சகல தொழில்களின் நோக்கமும் தன் இனத்தைப் பல்கிப் பெருகச் செய்வதற்கு அவசியமான விதைகளை யுண்டாக்கி அவைகள் முளைத்துப் பயிராகி மறுபடியும் விதைகளை யுண்டாக்க ஏதுவாயிருக்

விழிக்காய்ச்சல் அதிகமானால் குனியக்காரன் கொண்டு.

கும்படி மண்ணில் சிதறுண்டு விழுங்கவுடனே செடிகள் அநேகமாய் பட்டுப்போகின்றன.

ஆகையால் மது உபயோகக் துக்காகச் செடிகளைப் பரிசுரிக்கவேண்டுமானால், அநேகமாய் விதை விதைக்கே பரிசுரிக்குகிறோம். ஆனால் இப்படிச் செய்வதில் அதிக ஜாக்கிரதை அவசியம். விதையை எடுத்து சிலத்தில் ஊன்றி விட்டால் அதில் நல்ல பயிர் உண்டாகிவிடுமென்று கீழைப்பது பிசுது. ஒரு வயலிலுள்ள செடிகளில், சில பருத்துத் திடமாய் வளர்ந்திருப்பதையும், சில பலமில்லாமல் நோய்ந்த மெலிந்திருப்பதையும் எல்லோரும் காணலாம். ஒரு செடிக்கு ஒத்துக்கொள்ளாத சிலத்தில் அதை நீட்டால், அது மெலிந்து நோய்ந்தது போகிறது. பலமில்லாமல் மெலிந்து நோய்ந்திருக்கும் ஒரு செடியின் விதையை எடுத்து விதைத்தால், அதிலின்று உண்டாகும் செடியும் இப்படியேதான் நோய்ந்து மெலிந்து போகும். ஒரு குடியானவன் நல்ல பயிரை உண்டாக்க விரும்பினால், அவன் அதிகமான விளைச்சலைக் கொடுத்த நோய்ந்த திடமான செடிகளிலிருந்து விதைகளைத் தெரிந்தெடுக்கவேண்டும்.

ஆனால் வித்திலிருந்துண்டாக்கப்பட்ட செடிகளுக்கு அவைகளின் தாய்ச் செடிக்குள்ளிருந்து குணங்களே அமையுமென்று எண்ணக்கூடாது. நார், புளிப்பு இல்லாத ருசியுள்ள மேன்மையான பழங்களைத் தரும் ஒரு மாமரத்தின் விதைகளை எடுத்து விதைத்து மா முண்டாக்கினால் அம்மரத்தில் பழக்கும் பழங்கள் சில சமயங்களில் நாரும், புளிப்புமுள்ளவைகளாகியிருக்கின்றன.

வேறு விதங்களிலும் செடிகளைப் பரிசுரிக்கலாம். கருளை, சேனை முதலிய கிழங்கு வகைகளைப் பாருங்கள். இவைகள் வளர்ந்து கிழங்கு பருத்தவுடன் செடிகள் பட்டுப்போகின்றன. ஏனென்றால் அவைகளின் வேலை முடிந்துவிட்டது. கொஞ்சநாட்கள் கழித்தால் அந்தக் கிழங்குகளிலிருக்கும் முளைக்கண்களிலிருந்து புதர்ச்செடிகள் முளைத்து வளரும். அவைகளை அப்படியே விட்டுவிட்டால் மிகவும் செருக்கமடைந்துபோவதால் செழித்து வளரமாட்டா. ஆகையால், அந்தக் கிழங்கைத் தோண்டி எடுத்து, முளைக்கண்கள் இருக்கும் பாகங்களைத் துண்டித்து நடுகி

றோம். இப்படி நீட்ட ஒவ்வொரு துண்டிலிருந்தும் ஒவ்வொரு தனிச்செடி யுண்டாகிறது. இவைகளைச் சற்று இடைவிட்டு ஒவ்வொன்றாக நடுகிறோம். அப்படிச் செய்வதால் அவைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் வேண்டிய ஆகாரமும் காற்றோட்டமும் சரியானபடி கிடைக்க ஏதுவாகும்.

அருகம் புல்லானது, சிலத்தின்மேல் படர்ந்து கொஞ்சதூரம் சென்றவுடன் அதன் மெல்லிய தண்டிலிருந்து இளங் குருத்துகள் உண்டாகின்றன. அப்படிச் குருத்துண்டான விட்டில் வேர்விழுந்து மண்ணுக்குச்செல்லுகின்றது அவ்விட்டில் ஒரு கனிப் பல் செடியுண்டாகிறது. தாய்ச் செடியிலிருந்து சற்றுதூரத்தில் இது வேர்விட்டு வளர்வதால் அதன் சரிப்பத்தில் நெருங்கியிருந்தால் கிடைக்கக் கூடியதைவிட அதிக ஆகாரம் இதற்குக் கிடைக்க ஏதுவுண்டாகிறது.

சில செடிகளில் மண்ணுக்குள் புதைத்து வேர்விட்டிருக்கும் தங்கள் கிளைகளிலிருந்து நூதனமான கன்றுகளை உற்பத்தி செய்கின்றன. காலம் வரும்போது, முன்னுண்டாயிருந்த செடிக்கும் நூதனமாயுண்டான கன்றுக்கும் மத்தியிலுள்ளகிளை அழுகிக் கெட்டுப் போகிறது. அதன்பின் நூதனமாய் உண்டான செடி தனியாய் ஜீவித்து வளரக்கூடியதாகின்றது. திருஷ்டாந்தமாக வாழை மரத்தைப் பாருங்கள். அதன் அடித் தூரிலிருந்தே கன்றுகளை உற்பத்திசெய்யும் மார்க்கம் அதற்கிருப்பதால் அது விதைகையுண்டாக்குவதில்லை.

இஞ்சிச் செடி யொன்றைத் தோண்டிப் பார்த்தால் அதன் தூர்க்கிழங்கில் அநேக முளைகள் உண்டாகியிருப்பது தெரியும். இம்முளைகளை அதன்பின் மேற்கிளம்பிவளர்ந்து பெரிதாகும். ஒரு முளையுடனிருக்கும் இஞ்சத் துண்டை வேராக நறுக்கி அதை நீட்டால், அதிலிருந்து பழைய இஞ்சித் தூரிலிருந்து உண்டாவது போலவே புதர்ச்செடி யுண்டாகும். சில செடிகளில், தண்டு அல்லது கிளைகளிலிருந்து முளைக் கன்றுள்ள துண்டுகளை வெட்டி மண்ணில் புதைத்து நூதனப் பயிர் உண்டாக்குகிறார்கள். இந்தத் துண்டுகளின் கணுக்களிலிருந்து முளைகள் கிளம்பிச் சீக்கிரத்தில் வேர்விட்டு வளர, பயிர் உண்டாகின்றது.

இவ்விதமாகத்தான் கரும்பு, சர்க்கரை வர் னிக்கிழங்கு முதலான செடிகள் பயிர்செய்யப் படுகின்றன. இதுவும் ஒரு நல்ல வழிதான். ஏனெனில், இப்படிச் சணுத் துண்டுகளி லிருந்து பயிர் செய்யப்பட்ட செடிகளுக்கு அதன் தாய்ச் செடிக்குள்ளுண விசேஷங் கள் முழுவதாயிருக்கும்.

இப்படிச் சணுத்துண்டுகளை வெட்டி வைக் காமல் தாய்ச்செடியின் தூரிலிருந்துண்டா கும் இளநாற்றுக்களைப் பெயர்த்த வேறிடத்தில் ஈட்டாலும் புதுப்பயிர் உண்டாக்கலாம். இந் தச் செடிகளில் அநேகமாய் விதைகள் உண் டாவதில்லை. கரும்பு, கதிர் வாங்கிப் புஷ்பிக் கும், ஆனால் அந்தக் கதிரிலுள்ள விதைகளை எடுத்து விதைத்தால் நூற்றுக்கு ஒன்றிரண்டு கூட முளைத்துப் பசிராவது பிரயாசம். அவை கள் சணுத்துண்டுகளின் மூலமாகப் பல்விதம் இனத்தை வளர்ப்பதால் அவற்றில் பலித முள்ள விதைகள் உண்டாக வேண்டிய அவ சியமில்லை.

சணுத்துண்டுகளை வெட்டி மண்ணில் நடு வதைப் போலவே, வேருடன் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் மற்றொரு செடியின் கொம் புகள் அல்லது கிளைகளில் பொருந்தி வளரும் படி. செய்யலாம். இப்படிப் பொருந்தி வள ரச் செய்வதில் கிளைப் பொருத்தம், முளைப்பொ ருத்தம் இவ்விரண்டு வகைகளிலும் செய்ய லாம். கிளையை வெட்டி, மண்ணில் ஈட்டால், எளிதில் முளைத்து வளராத அநேகம் செடி களில் கிளைப்பொருத்தம் அல்லது முளைப்பொ ருத்தம் செய்தால் எளிதில் பசிராகும். மே லும் இப்படிப் பொருந்த வளர்த்த ஒட்டிக்கண் கள் விதையிலிருந்து உண்டான மாங்கனையிட சிக்கிரத்தில் காய்க்கத் தொடங்குவதன்றி, தாய்ச்செடியின் பழங்களுக்கு என்ன விசேஷ குணங்களுண்டோ அந்தக் குணங்களெல் லாம் அதற்கும் இருக்குமென்ற நிச்சய முண்டு. இவ்விதத்தில், நமக்கு மிகவும் பிரிய மானபழவர்க்கங்களை அதிகமாக விருத்திசெய்து கொள்ளலாம். இப்படிச் செய்யாமல், விதை போட்டு உண்டாக்கினால் அந்தக் கண்களில் ஒட்டிக் கண்களின் பழங்களைப்போல விசேஷ குணநுகியுள்ள பழங்கள் திட்டமாய்க் கிடை ச்சுமென்று எதிர்பார்க்க முடியாது.

முளைப் பொருத்தம் என்பது குருத்து முளை

யொன்றை ஒரு நல்ல ஜாதி மரத்திலிருந்து வெளித்தோலுடன் அறுத்தெடுத்தி, விதையி லிருந்துண்டான ஒரு செடியின் வெளித் தோலைக் கொஞ்சம் சிறிப் பிளந்து அதில் முன் நல்ல ஜாகிமரத்தில் அறுத்தெடுத்த குருத்து முளையைப் பொருத்தி தோலிணைகளில் கொஞ் சம் மெழுகைத் தடவி, ஒரு நூல் கயிறு கொ ண்டி முளைக் குறுத்து விழுந்துவிடாமற் கட்டிவைப்பதுதான். கிளைப்பொருத்தமாவது, வேர்விட்டு வளர்ந்திருக்கும் ஒரு செடியின் கிளையில் கத்தியால் பட்டைபுடன் கொஞ்சம் வெட்டி யெடுத்துவிட்டு அதில் பொருத்தும் படியான விதையாய் நல்ல ஜாதிக் கிளையொன் றை அறுத்து சீவி, முன் வெட்டியிருக்கும் கிளையிற் பொருத்திக் கயிற்றால் கட்டி, பட்டை இடைகளில் மெழுகு தடவி, கரிமண்ணைப் பொருந்திய பாகம் முழுவதிலும் தடவிவைத் தல்.

பக்தி செய்வதற்கு நம் ிக்கையே முக்கிய கார ணம் 'தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்தால் அது நம்மைக் காப்பாற்ற மென்னும் நம்பிக்கை ஒவ்வொரு பத் தனுக்கு பிறுக்கவேண்டும். அவ்வித நம்பிக்கையில் லாமல் பக்தி செய்கிறவன், ஒருகாலும் கடைத்தேற மாட்டான். மன்கோ ன்னும் ஓர் வெண்கிண்காரன் சில வருஷங்களுக்கு முன் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில் ஓர் பாலைவனத்திற் செல்லுகையில் பகல் பதினைந்து ராழிகை யாயிற்று. சூரியோஷணம் பொறுக்க முடிய யில்லை. தாகத்தின் கொடுமையும் அதிகமாயிருந் தது. தான் புறப்பட்ட வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போவதற்கு சாத்தியமாயில்லை. நாவரந்து ிருகு கலர்ந்த கடத்த சலித்துக் களைத்து தகரையில் விழுந்த வீட்டான். இனி என்ன செய்கிறதென் றெண்ணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மன்கோ, தன்ன ருதில் பச்சென்றிருந்த ஓர் செடியைக்கண்டு அகிச யித்து இத்தப் பாலைவனத்தில் பசுமையிறம்பார்த்த இத்தச் செடியை உண்டாக்கிப் பரிாலிக்குங்கட் டவுள் தாம் சிருஷ்டித்த மனித ரூபமாகிய என்னைத் தாது கைவிடவார்? கட்டாயமாக என்னைக் காப்பாற் றுவர் என்று தைரியத்துடன் ஈசுவரனை ஸ்தோத்திரி ரு் செய்து டெட்டுபோனான். சிறிதளம் போல தற்குள் அவ்வழியாய் வந்த வர்த்தகர்கள், அவனைக் கண்டு ஆகாரங்கொடுத்து உபசரித்துத் தங்களுடன் அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். எந்த ஜாதிபா னு யினும், எந்த மதவதனினும் கட்டவுள் காப்பாற்றுவா ரென்றும் உண்மைபான நம்பிக்கை கொண்டால் சகல ஆபத்துகளினின்றும் தப்பித்துக்கொள்வான். அவ்வித நம்பிக்கையிலேயும் பக்தி யுண்டாகாது. பரம்பதமும் கிடக்காது.

எங்கும் மடமாய் இருக்கிறது, இருக்கத்தான் இடம் இல்லை.

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

மாங்கல்ய ரக்ஷணம்

ஆதம்ஸன் கம்பெனி “தபாஷ்” ஸ்ரீமான் சிவசிதம்பர முதலியார், தம் பங்களாவின் முன் பக்கத்தில் “சீக்கு” நாகாலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு, மார்க்கெட்டு விலை விவரண மடங்கிய பத்திரிகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரது பத்திரிகையினை ஸ்ரீமதி அறம் வளர்த்த அம்மாள் வெள்ளிக் கோப்பைகளில் முதலியாருக்குக் “காப்பி” கொண்டு வந்ததால், பத்திரிகையைப் பார்த்துக் கொண்டவண்ணமாகவே, முதலியார் காப்பியை உறிஞ்சிக் குடித்து விட்டு, “ஸுகமில்லு; இன்றைக்கு டிகாக்கஷன் குறைச்சல்,” என்று சொல்லிக் கோப்பையைக் கீழே வைத்தார்.

வாஸ்தவத்தில் முதலியார் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவராக விருந்தார். தம் நினைவு அவருக்கு இருந்திருக்குமானால், அவர் அறம் வளர்த்த அம்மாள் தயார் செய்து கொண்டிருந்த காப்பிக்குக் குறை சொல்லிவிடுவது மாட்டார். ஏனெனில், மலையாளிகள் சொல்வதுபோல “ஒண்ணைக் காமிக்க” காப்பி தயாரிப்பதில் அறம் வளர்த்த அம்மாளுக்கு இணையாகச் சொல்லக் கூடியவர் ஒருவருமேயில்லை. ஏதாவது விபாயபரத்துக்கு இடைஞ்சலான விஷயங்கள் பத்திரிகைகளில் ஒருவேளை இருந்தனவோ என்னவோ அறிவேயாம்.

முதலியார் இரண்டொரு நிமிஷம் கழித்துப் பத்திரிகையைப் பிரித்தபடியே கீழே போட்டு விட்டு, நாகாலியில் நன்றாகச் சாய்ந்துகொண்டு, கையாடீட்டிச் சோம்பல் முறித்த படியே, தம் முன்னர் நிற்கும் மனைவியைப் பார்த்து, “அவதல் ஏமி?” என்று.

முதலியாருக்கு மட்டும் இரண்டொரு வார்த்தை தெலுங்கு பேசத்தெரியும். ஆனால் அவருடைய பத்திரிகைத் தெலுங்கே தெரியாது. என்றாலும், முதலியாருக்குச் சிற்சில வேளைகளில் “குஷால்” பிறந்தால், அவர் ஏதாவது தெலுங்கிலோ, இங்கிலீஷிலோ, ஹிந்திவதானியிலோ இரண்டொரு வார்த்தை பேசுவாரென்பது, அறம்வளர்த்த அம்மாளுக்குத் தெரியுமானபடியால், அதற்குப்பலு, அவள் பதில் சொல்வாள். இப்போது “அவதல் ஏமி?”

என்று முதலியார் கேட்டதும், “ஒன்றுமில்லை; இன்றைக்கு நாயிற்றுக்கிழமை தானே. வெளியில் போகவேண்டிய காரியம் ஒன்றுமில்லையே!” என்று அம்மாள் கேட்டாள்.

“ஏன் கேட்கிறாய்?”

“ஒன்று மில்லை. சாயந்தரமாகச் சைதாப் பேட்டைக்குப் போய் வருவதற்கு வண்டி வேண்டும். அதற்குத்தான் கேட்கிறேன்.”

“சரிதான்! நீ அடிக்கடி ராமசாமி முதலியார் வீட்டுக்குப் போவது நன்றாகில்லை, அதை இனிமேல் நிறுத்திவிடவேண்டும்” என்று முதலியார் சற்றுச் சினந்தவர் போலச் சொன்னார்.

“என்னுடைய சிறப்பன் மகள் வீட்டுக்கு நான் போகக் கூடாதென்று சொல்வதைக் கேட்க எனக்கு வியப்புண்டாகிறது. நம்மைக் காட்டிலும் ஒருவிதத்திலும் குறைந்தவரல்லர். அவருக்கு மாதம் ஐந்தாய், அறுநாய் வருவதாகச் சொல்கிறார்கள். அவருக்குப் புதிதாகப் பிறந்த குழந்தையைப் பார்த்து விட்டு வர வேண்டாமா? நீங்கள் போகவேண்டாமென்றால், நீன்று விடுகிறேன். இருந்தாலும் உங்கள் அபிப்பிராயத்துக்குக் காரணம் எதாவது விருக்கலாம் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்” என்று அறம்வளர்த்த அம்மாள் சற்று வாடிய முகத்துடன் கேட்டாள்.

“அவருக்கு ஐந்தாயும் வரவில்லை, அறுநாயும் வரவில்லை. கூடிய சீக்கிரத்தில் அவர் மஞ்சள் கிடாசியுடன் இன்னலாவென்வி கோர்ட்டுக்குப் போவார்; இல்லாவிட்டால் தற்காலே புரிந்துகொள்வார். அதனால்தான் நீ அவர் வீட்டுக்குப் போகக் கூடாதென்கிறேன்.”

“இந்தச் சமசாரத்தைக் கேட்க எனக்கு மிக்க வருத்தமாக விருக்கிறது. என்றாலும் இது உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? அன்னியர் வார்த்தையைக் கேட்டு இந்த அபிப்பிராயக்கொண்டிருக்க மாட்டீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.”

“அன்னியர் ஒருவரிடமிருந்து நான் இதைக் கேட்கவில்லை. அவரேதான் என்னிடம் வந்து, முந்தானை இரண்டாயிரம் ரூபாய் கைபதிலாகக் கேட்டார். என்னிடம் அப்போது பணமில்லாதிருந்தபடியால் உடனே கொடுக்க முடியவில்லை. நீ சொல்லுகிறபடி

ஊசி கொள்ளப்போய்த் தலாம் கணக்குப் பார்க்கிறதா?

மாதம் ஐந்தாறு அறுநாறு சம்பாதிக்கிறவர்களுக்குப் பாங்கில் மூலதனம் இல்லாமலிருக்குமா? நீயே யோசித்துப் பார்.”

“அது அவருடைய துரதிருஷ்டந்தான். பாங்கில் இருந்த பணத்துக்கு மேலாகவும் வேண்டியிருந்தனால் உங்களைக் கேட்டிருக்கக்கூடாது? இதனால் அவரை அவ்வாறு ஏனெனமாக மதிப்பிடலாமா?”

“நீ எல்லாம் தெரிந்தவன் போலப் பேசுகிறாயே; சங்கதி யென்ன?”

“ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் பணம் இல்லை யென்று சொன்னதைக் கேட்டு, வாடிய முகத்துடன் அவர் இங்கு வந்து சமாசாரங்களைச் சொன்னார். அப்போதுதான் என் தம்பி எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய இரண்டாயிரம் ரூபாயைக் கொண்டு வந்தான். அதை அப்படியே அவரிடம் கொடுத்துவிட்டேன்.”

“கொடுத்துவிட்டாயா? கொடுத்துவிட்டாயா?” என்று முதலியார் சற்று அவசரத்தடனும் ஆத்திரத்தடனும் கேட்டார்.

“ஆமாம், கொடுத்துவிட்டேன். இரண்டு மாதத்துக்குள் கொடுப்பதாகச் சொல்லிப் போயிருக்கிறார்.”

“ஹாம்! பெண்புத்தி பின்புத்தி. அது உன்னுடைய பணந்தான். அதை நீ என்ன வேண்டிமானமாலும் செய்யலாம். அப்படித்தான் உன் தகப்பனார் உயில் எழுதிவைத்திருக்கிறார். என்னாலும், என்னை ஒரு வார்த்தை நீ கேட்டிருக்கலாம். போகட்டும். என்ன ஆதாரத்தின்மேல் கொடுத்தாய்?”

“ஒரு ஆதாரமுமில்லை. அவர் வார்த்தையை நம்பித்தான் கொடுத்தேன்.”

“பேஷ்! பணம் திரும்பி வந்தாற்போலத்தான்! ஹாம்! நெச் சமுத்திரத்தில் போட்ட பொருள்.”

“என்னவோ அவர் என்னை மோசம் பண்ணமாட்டார் என்ற நம்பிக்கை எனக்குப் பூர்ணமாக விருக்கிறது. நீங்கள்தான் அதைரியப்படுகிறீர்கள்.”

“சரி! எல்லாம் பின்னால் தானே தெரியும்.”

* * *

அடுத்த ஜனவரி மாதத்தில் வெளியான கௌரவப் பட்டங்களில் நமது சிலகிதம்பர முகவியாருக்கு “ரால் ஸாஹிப்” என்ற பட்டம் கிடைத்தது. கம்பெனியின் முதல் பங்

காளியான ஸர். டி. ஆதம்ஸன் இதற்கு வெகுவாகச் சிபார்சுசெய்ததாகக் கேள்வி. முதலியாருக்கு இப்படிக் கௌரவம் வந்தாலும், அதற்கேற்ற பொருள் வரும்படி குறைந்தது. ஆதம்ஸன் கம்பெனிக்குக் கடன்கள் அகிகரித்தன. வியாபாரம், அவ்வளவு மும்முரமாக நடக்கவில்லை. அதனால் முதலியாருக்கு ஏற்பட்ட கமிஷன் தொகை வரவா மட்டுப்பட்டது. இவ்விஷயமெல்லாம் கம்பெனியில் முக்கியமான சில உத்தியோகஸ்தர்களுக்குமட்டும்தான் தெரிந்திருந்தது. ஆதம்ஸன் ஏதோ காரணத்தால் சீமைக்குப் போய் விட்டார். முதலியார் ஆபீசுக்குப் போவதும் அருமையாயிற்று. இதனிடையில் முதலியாருக்குப் பாங்கில் இருந்த பணமெல்லாம் போய்விட்டது. ஆர்ப்பாட்டம் கம்பெனி, இவரை மட்டுமா, இந்த ராஜதானியில் பல்லாயிரம் பேரையு மல்லவா சீர்குலைத்து ஒட்டாண்டியாக்கிவிட்டது? காலகேஷபம் செய்வதற்காக, முதலியார் வட்டக்கடை எப்பையன் செட்டியாரிடம் தவணை வட்டிக்காக ஆபிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கியிருந்தார். அவருடையகை கொடித்ததைக் கேட்ட செட்டியார் உடனே கோர்ட்டில் “பிரியாது” செய்து தீர்ப்புப் பெற்றுவிட்டார். டிக்கிரியை நிறைவேற்றுவதற்கு, முதலியாரை வாரண்டில் பிடிக்கப்போவதாயும் ஒரு வதந்தியுலாவிற்று. அப்போது முதலியாருடைய மனை கிலைமையை நாம் விவரித்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. தன்னுடைய மனைவியின் பணம் இருந்தால் இந்த ஆபத்தாக்குத் தப்பிக் கொள்ளலாமே யென்று நினைத்து, அவனிடம் அவ்வாறு இருமுறை வெளியிட்டதுமுண்டு. ஆனால் அவர், விஷயம் முழுவதையும் தம் மனைவியிடம் சொல்லவில்லை யாதலால், அவளுக்கு முதலியாருடைய துரத்தசை தெரியக் காரணமில்லா திருந்தது.

ஒரு நாள் காலைப் பத்து மணிக்கு, முதலியார் தமது பங்களாவில் தாம் வழக்கமாக உட்கார்ந்து எழுதும் அறைக்கதவைச் சார்ந்திவிட்டு, சுமார் ஒரு மணி நேரம் ஏதோ எழுதினார். எழுதியதை ஒரு லகோடானில் அடக்கம் செய்து முத்திரைபோட்டு, மீமைஜ் சொருகுபெட்டியில் வைத்துப் பூட்டினார். பிறகு ஒருவரும் அறைக்குள் இல்லை யென்ற

பதைத் தெரிந்துகொண்டு, தமது கைத்துப் பாக்கியை யெடுத்து, ராவை போடப்பட்டுச் சரியாக விருக்கிறதா என்று பார்த்து, தன் மாற்புக்கு நேரே குழிவைத்துச் சுட்டுக் கொள்ளக் கையை நீட்டினார். அதே நிமிஷத்தில், “உள்ளே வரலாமா?” என்ற குரல் கதவன் டைகேட்டது. முதலியார் துப்பாக்கியைக் கடித் தங்களின் கீழே மறைத்துவிட்டு, “வாருங்கள்” என்றார்.

ராமலாமி முதலியார் உள்ளே வந்தார். சில சிதம்பர முதலியாரின் மாப்பு படபடவென்ற றடித்துக்கொண்டிருந்தது. அவருடைய முகம் ஒருவித விகாரத்தைப்படைத் திருந்தது. இவைகளை யெல்லாம் கவனித்த ராமலாமி முதலியார், “என்ன சமாசாரம்? ஏதோ ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்களே!” என்று கேட்டார்.

“மாதிரி என்ன? உம்மிடம் சொல்லக் கூடாதது ஒன்றுமில்லை, நாட்டுக்கோட்டையான் வாரண்டு பிறப்பித் திருக்கிறானாம். அதைத் தீர்க்கப் பணம் இல்லை. இனிமேல் கடன்காரர்கள் ஒவ்வொருவராய்க் கிளம்புவார்கள், என் கதி இப்படியாபிற்று” என்று சில சிதம்பர முதலியார் சொல்லிவிட்டு, குமுற்தை போல அழுதார்.

“முதலியாரே! அதைரியப் படவேண்டாம். உமது சங்கதிகள், எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நாட்டுக்கோட்டையான் டிக்கிரியை நான் மேடாவர்வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன், அது தீர்ந்துவிட்டதாக எழுதித் தருகிறேன். இப்போது ஐயாயிரம் ரூபாவுக்கு ஒரு உண்டியல் தருகிறேன். நெருக்கடியான கடன்களை யடைத்துவிடும், பிற்பாடி பார்த்துக் கொள்வோம்.”

“உம்முடைய பெருந்தன்மையும் பச்சுமும் அளவுகடந்தனவாக இருக்கின்றன. இந்தத் தொகைக்கு ஈடாகக் கொடுக்கக்கூடிய பொருள் என்னிடம் ஒன்றுமில்லை!”

“ஒன்றும் வேண்டாம். உம்முடைய நட்பு மட்டும் இருந்தால் போதுமானது. எனக்கு இப்போது சாவகாசமில்லை. சாயங்காலம் வருகிறேன்” என்று சொல்லி, முன்கூறியபடி டிக்கிரி தீர்து போனதாக எழுதி, ஐயாயிரம் ரூபாவுக்கு ஒரு உண்டியலையும் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டார் ராமலாமி முதலியார்.

வெளியில் போகும்போது, “நல்ல சமயத்தில் போனேன். இன்னும் ஒருகஷணம் தாமதித்திருப்பேனாகில் செளபாக்கியவதி அறம் வளர்த்த அம்மாளின் நிலைமை வெகுபரிதாபகரமாய் போயிருக்கும்” என்று நினைத்துக் கொண்ட ராமலாமி முதலியார் சங்கோஷப் பட்டார். எழுந்திருந்து வரும்போது, சில சிதம்பர முதலியாரின் மேஜையில் கடிதாசனம் குக்கீழேயிருந்த துப்பாக்கியை அவர் பார்த்து விட்டார். ஆதலால், அவருடைய தற்கொலையைத் தவிர்க்கும்படி தமக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைக்கு ஈசுவானை மனமாத ஸ்துதித்து வீட்டுக்குப் போனார். பராவரியாய், சிலசிறும்பர முதலியாருடைய துர்த்தசையைக் கேட்டது முதல், ராமலாமி முதலியாரின் மனம் துடித்தது. தன்னுடைய உபகாரத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தே அவர் அப்போது சிலசிதம்பர முதலியாருடைய வீட்டுக்கு வந்தார். தனக்கு நல்ல சமயத்தில் பண உதவிபுரிந்த அறம் வளர்த்தம்மாளுக்கு, அவளுக்குத் தெரியாமலேயே, பிரதிபுகாரம் செய்ய நேர்த்ததற்குப் பெரிதும் சந்தோஷ சித்தரானார்.

மற்றும் நாட் காலையில் ராமலாமி முதலியார், அறம்வளர்த்த அம்மாளுக்கு மூவாயிரம் ரூபா அனுப்பினார். அதை அவள் எடுத்துக் கொண்டுபோய், தனது கணவரிடம் காட்டி, “பார்த்தீர்களா! ரமூத்திரத்தில் போட்ட பணம் வட்டியுடன் திரும்பி வந்துவிட்டது” என்று வேடிக்கையாகச் சொன்னார்.

“ராமலாமி முதலியார் விஷயமாக நான் நன்றாய்த் தீர விசாரியாமல் சொன்னதைச் சுட்டிக் காட்டி என்னை நீ பிரிகாசம் செய்யுறாய் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். உனக்கு அவர் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்ததில் அதிசயம் ஒன்றுமில்லை. வாய்க்கிண பணத்தைத் திரும்பக் கொடுப்பது நியாயந்தான். ஆனால் பணத்தினால் பெறமுடியாத தான பொருளை உனக்கு அவர் கொடுத்திருக்கிறாரே, தெரியுமா?”

“நீங்கள் சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லை. இன்னும் அவர்மீது உங்களுக்கு ஏதாவது கோபமோ துவேஷமோ இருக்கிறது போலத் தோன்றுகிறதே.”

“ஐ! ஆ! அப்படிச் சொல்லாதே. நான் பணம் கொடுக்க மறுத்ததை அவர் நினைக்காமல் நல்ல சமயத்தில் எனக்கு அவர் செய்த நன்றியையும், அதன்மூலமாக எனக்குச் செய்த மகோபகாரத்தையும் அறிந்து நாம் அத்தியந்த சந்தோஷமடைந்து அவரைக் குலசேனமாகக் கொண்டாடவேண்டும்.”

தாங்கள் இன்னும் என்னோடு வேடிக்கையாகப் பேசுகிறீர்கள் போலத்தான் தோன்றுகிறது. வாங்கின பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்ததில் விசேஷம் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லிவிட்டீர்கள். இன்னால்தான்

கோர்ட்டுக்குப் போகக்கூடியவரால் உங்களுக்கு என்ன உபகாரம் செய்திருக்கமுடியும்? எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.”

“ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லவேண்டுமா? உனது கழுத்தில் உள்ள மாங்கல்யம் இப்போது அங்கேயே இன்னும் நிலத்திருப்பதற்குக் காரணம். ராமஸாய் முதலியாருடைய கிருபைதான். அதிகம் சொல்ல நா எழவில்லை. எனது மேஜைச் செருகு பெட்டியில் உள்ள முத்திரை போட்ட பைக்குள்ளிருக்கும் கடிதம், இவ்விஷயத்தை உனக்கு இன்னும் நன்றாக விவரிக்கும். போய் எடுத்துப் படி.”

வஸந்த மந்திரம்

(190-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பதினொராம் அதிகாரம்
சிப்பாயின் பிரதாபம்

அனந்தப்பட்டர் உள்ளே நுழைந்ததானந்தமாம்; சிப்பாய் மல்லிகை மகமத் அழித்து விட்டான் தன் மூட்டையை, கவுஸ் மற்ற குதிரை வீரர்களுடன் அரண்மனைக்குப் பின்புறமாய் இருக்கும் லாயத்துக்குச் சென்று விட்டான். வாயிலில் காவல் காத்து நிற்கும் ஏமாங்கதனைச் சும்மா விட்டுவிட்டு இஷ்டப்பட்டவில்லை, மல்லிகை மகமத், ஆகையால் தன்னிடமிருந்து எழுந்தவந்து “எடா பயலே! உங்களுக்கெல்லாம் வெகு திமிரு பிடிச்ச இருக்குதா; யாருனு தெரியாது கண்டபடி பேச்சே! முழியேப் பிடிங்கிடுவே! தெரியுமா? சாமியார் வந்தா உள்ளே விடுறதா, கண்டபடி பேச்சுப் பேசுறதா? பத்ரம்; உஷார்” என்றான் தன் பாஷையில்.

ஏமாங்கதன் கொஞ்சம் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டு “என்ன சிப்பாய், என்ன செய்துட்டேன்? இப்போ என்ன ஐயா முழிகிப் போச்சு? யாராவது வந்தால் எஜமாங்களைக் கேட்டுத்தானே விடவேணும்? இதில் என்ன தப்பு?”

“அடே! உங்கள் மதத்தை அடக்கக் காலம் வந்துடிச்சு. கல்யாணம் மட்டும் ஆகட்டும்; உங்களைக் கருவறுக்கிறேன்; பகதூர்” என்று மல்லிகை மகமது முறுக்கினான்.

ஏதோ கல்யாணம் நடக்கப் போகிறதென்றும், அதன்பொருட்டு அனந்தப்பட்டர் வருகி

ருரென்றும், தன்னையும் மற்ற பரிவாரங்களுக்கும் சல்தான் அவருக்குத் துணையாக அனுப்பியிருக்கிறுன்னென்றும் ஜாடையாய் சிப்பாய்க்குத் தெரியும்; அம்மட்டே ஒழிய வேறில்லை. ஆனால் யாருக்குக் கல்யாணம், யார் பெண்ணைக் கொடுக்கப் போகிறார்கள், என்பது ஒன்றும் விசேஷமாய் அவனுக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் சண்டைக்கு ஏதாவது காரணம் வேண்டுமல்லவா? எதையோ பிதற்றிக் கொண்டு வந்துவிட்டான் ஏமாங்கதனிடம். வெறும் வாய் மெல்லுகின்றவனுக்கு அவல்கிடைத்துவிட்டால் விடுவானா?

ஏமாங்கதன், “ஏ சிப்பாய்! குடிவெறியா என்ன? கல்யாணமாவது ஒன்றுவது! உனக்கும் கல்யாணத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? என்னவே உளறுகிறாய்! போய் இரு அப்படி, பூர்த்தோட்டத்துக்குள்! உங்கள் எஜமான் சொல்லிப் போனபடி அப்படி உட்குப்போய் உட்காரு” என்றான்.

சிப்பாய் “நீ ஏடா, என்னைச் சொல்வது? உன் தலைமேலையா நிற்கிறேன், உங்க ராஜா வாசல்லேகூட நிற்கக் கூடாதா? என்னவோ மஹா அதிகாரம் பேசுகிறாயே! போகிறதில்லை நான். என்ன பண்ணுவே! யார்தான் என்ன செய்யராளோ பார்க்கலாம் ஒரு கை—” என்று வாதித்தான்.

ஏமாங்கதன் இது என்ன சனியாய் இருக்கிறது; என்று மனதில் நினைத்து “அப்பா சிப்பாய் கோபியாதே. சும்மா நிதபவனை ஏன்

சண்டைக்கு இழுக்கிறாய்! போயேன் அப்பா! சத்தம் போட்டால் உள்ளே இருக்கிற வர்கள் கோபிப்பார்கள். இதைக் கொஞ்சம் கவனிக்கணும் அப்பா—” என்றான்.

சிப்பாய் “பாட்டு! என்ன பாட்டு! நான் கேட்டு இருக்கிறேன் போடா. பாட்டெல்லாம் தெரியுது பார் இன்னும் கொஞ்ச நாளை யிலே! ‘துலுக்கப் பெசாசு’ என்று கேட்டிருக்கையல்ல! அடுத்த சண்டையிலே சொல்றேன் பார். உம்மண்டயெ மொதல்லே உடைக்கிறேன்—”

ஏமாங்கதன் “இது என்ன வித்தை! இந்தச் சதைக்குவியல் என்னவோ பிதற்றுகின்றது. கல்யாணமாம்! இல்லாவிட்டால் சண்டையாம்! என்னடா இது, விபரீதம்!—நாசா நம் தேசத்தையும், அரசனையும், காப்பாற்றுவாயாக!” என்று மனதில் எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டான்.

ஏமாங்கதன் சற்றுப் பேசாமல் நிற்கவே அவன் தன்னிடம் பயந்துவிட்டான் என்று சிப்பாய் எண்ணிக்கொண்டு “அடே பொம்பளே! என்னடா தலை குனிந்துகிட்டு நடுங்குறே—வாட்டிம் வாட்டிம்! சொல்றேன். இதைப் பார்க்கப்படுத்துப்பங்கு நடுங்கணும் கத்தியெடுத்துத் தலைசீலும்போது!”—என்னுமன் ஏமாங்கதனுக்குக் கோபம் மூண்டது. “அடே நான் சொல்லச் சொல்ல மரியாதையாய் அப்பால் போகாமல் மறுபடி மறுபடி பேசறையா! தன்னுமேன் கழுத்தைப் பிச்சடி. தெரியுமா என் சங்கதி! கத்தாதே கத்தாதே என்றால் உளறல் பலமாகின்றது!” என்றான்.

சிப்பாய் “என்னடா! பிச்சைக்காரப் பயலே! தாறுமாறாய் பேசுறாய்! தன்னிலேயாய், ஒடிச்சுடிலேனடா ஒள்கையை!” என்று சரசா வென்று பக்கத்தில் நெருங்கினான்.

புல்லறிவாளர்க்குச் சண்டை செய்யக் காரணமா அகப்படாது? சாதாரணமாய்ப் பொறுமையுடையவன் என்றே சொல்லலேண்டிய ஏமாங்கதனுக்கும் இவ்வற்புணைய வார்த்தை கண்ணகரோமாய் இருந்தது. ஆகையால் மேல் நெருங்கும் சிப்பாயைப் பார்த்து ஏமாங்கதன் “நில் ஐயா நில்! வீண் சண்டைக்கு வந்தால், பின் விசனப்பட வேண்டியிருக்கும்!

இனி வந்தால் காலகைகளைக் கட்டிப் போட்டிடுவேன்” என்றான்.

சிப்பாய் “உனக்கு அவ்வளவு பலமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஏமாங்கதன் கன்னத்தில் ஒரு அறை கொடுத்தான். ஏமாங்கதன் தன் கைத்தடியை எடுத்து அவன் தோளைப் பார்த்து ஒரு அடி அடித்தான். அவ்வடி எங்கே உரைக்கப் போகின்றது அச்சதைமலைக்கு! இருவரும் கை கலந்துவிட்டனர். எப்படியிருப்பினும் சிப்பாய் மிகவும் பலவான். தேகம் சற்றுப் பருத்திருந்தபடியால் இலாகவம் மிகக் குறைவாய் இருந்தது. ஏமாங்கதனுக்கோ அப்படியில்லை. தேக வாகவம் அதிகம்; பலம் சற்றுக் குறைவுதான். ஆகையால் முதலில் சிப்பாயைக் கட்டிக் கீழே தள்ளி அவன் கைகால்களை ஆட்ட முடியாமல் செய்து விட்டபோதிலும், அவ்வம்பனை ஒரு தீங்கும் செய்யக் கூடாதபடி கைகளைக் கட்டி விடலாமென்ற எண்ணத்துடன், ஒரு கையால் அவனை அழுத்திக்கொண்டு, மற்றொரு கையால் தான் இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டிருந்த தோல்பட்டையை அவிழ்க்கப்போனான். அது தான் நல்ல சமயம் என்று சிப்பாய் திமிரிக் கொண்டு எழுந்த ஏமாங்கதனைக் கீழேதள்ளி அவன்மேல் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு தன் இடுப்பில் செருகியிருந்த சிறு கத்தியால் ஏமாங்கதனை மார்பில் குத்தினான்.

நல்ல வேளை! கத்தி இன்னும் மார்பில் பாயவில்லை; துணிகளைத் துளைத்துக்கொண்டு போய்ச் சற்றே காயம் செய்துவிட்டது! அதற்குள் சிப்பாயின் கை அசைய முடியாமல் நின்று விட்டது! மண்டப வாயிலிலிருந்து ஓடிவருகிறான் சித்திரக்கிரீவன்! சிப்பாய் அடக்க முடியாக கோபத்தோடு தன் கை தடைபட்டதற்குக் காரணம் என்னவென்று திரும்பிப் பார்த்து, கவுஸ் தன் கையைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்திருக்கக் கண்டான்.

சிப்பாய் “கவுஸ்! நான் என்ன செய்கிறேன் என்பதைப் பார்க்காமல் என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கொந்தரவு செய்கின்றாய்! விம்! இந்தப் பயலை ஒரே குத்தாய்க் குத்திக் கொல்கிறேன்” என்று சொல்லியும், கவுஸ் இன்னும் பலமாகக் கையைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். சிப்பாய் “அடே செவுடா விடு கையை! கத்துவதற்குள், வண்டியம் இன்

அறிந்தகொண்ட சித்திரக்கிரீவன், சிப்பாயின் தோளைப் பற்றி ஒரே தூக்காய்த் தூக்கி அப்பால் எறிந்தான்; கவுஸும் அவ்வாறு செய்வதற்கு மனப்பூர்த்தியாய் உதவிசெய்தான். இருவரும் சிப்பாயைத் தூக்கி எறிந்த பின்னர், ஏமாங்கதனைக் கைகொடுத்து எழுப்பினார்கள்.

சித்திரக்கிரீவன் “தம்பி இது என்ன வித்தை! ஒரு நொடியில் நான் வருவதற்குள் என்ன வேலை செய்துட்டே! இவனை சரிபண்ணியா நீ சண்டை போட்டறா?”—என்றதும், சிப்பாயைப்பார்த்து “என்ன ஐயா வந்திட்டத் திலே வாலைச் சுருட்டிக்கிண்டு சும்மா இருக்க மாட்டாமல் கத்தி யெடுத்திக்கொண்டாலும் குத்தினாலும்! இது என்ன கண்மூடிக்கப்போதி ராஜ்ஜியம் என்னு எண்ணினையா?” என்றான்.

சிப்பாய் மல்லிக் “அட்டே இந்தப் பயலும் வந்தாலு! இரண்டு பேரும் வாங்கோ! ஒருகை அச்சா! ஒரு கை இரண்டு பேரும்! ஒருத்! வா இரண்டுபேர்!” என்று மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு மறுபடி சித்திரக்கிரீவன் மேல் சென்றான். இதற்குள் கவுஸ் மல்லிக் மகமத் சிப்பாயைப் பிடித்து இழுத்துத் தங்கள் சொந்த பாஷையில் சில வார்த்தைகள் பேச, சிப்பாய் அவனை நோக்கி “இது என்ன அரியாயம், நீயும் இந்தச் கழுதைகளோடு சேர்ந்து கிண்டு அவர் பக்கம் பேசராய்” என்று பதறினான். அவனைப் போகவிடாமல் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு ஏமாங்கதன் சித்திரக்கிரீவன் இருவருக்கும் ஜாடை காட்டி அப்புறம் போகச் சொல்வதற்குள் சபை கலைந்து எல்லோரும் வெளியே வந்துவிட்டனர்.

அரை நொடியில் வீரேசனும் அனந்தப்பட்டரும் வெளியே வரவே, ஏமாங்கதன் நிற்கும் நிலையும், அவன்மேல் படிந்துள்ள மண்ணும், மேல்துணியில் இரத்தமும், தலை விரிந்திருக்கும் கோலமும், இடுப்புப் பட்டை அவிழ்ந்து கீழே கிடப்பதும், சித்திரக்கிரீவன் அவனைத் தன் கைகளில் தாங்கிக் கொண்டிருப்பதும், எதிரே படு மூர்க்கமாய், வேட்டை நாய் மான்மேல் பாயப் போவதுபோல, சிப்பாய் சிறுவதும், கையில் பிடித்துள்ள சிறு கத்திக் கவுஸ் அவனை அழைத்துச் செல்லப் போகப் பிடிவதும்,—வீஷயம், இன்னவற்றைக் கவனிப்பது மிகவும் கடினமாக இருந்தது.

அனந்தப்பட்டர் நன்றாய்த் தெரிந்தகொண்டார் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அனந்தப்பட்டர் வீரேசனைப் பார்த்து “ஐயா எனது க்ரஹசாரம் இந்நிபப் பெரும்புலியைக் கூட அழைத்து வந்தேன். இவனுடன் போராட என்னால் ஆவதேயில்லை. இன்று காலை முதல், இது பத்தாவதோ பன்னிரண்டாவதோ நடக்கும் சண்டை: போன பக்கமெல்லாம் சண்டை, சண்டைதான் வேறென்று மில்லை” என்றதும் சிப்பாயைப்பார்த்து “அரே! சிப்பாய்! நீ அமைதியாய் இருக்கமாட்டாய் போலும். உடனே உனக்காக ஊரைவிட்டு ஒழுகி லாம் போலிருக்கின்றது! இனி உன்னுடன் காவந்தள்ள என்னால் முடியாது! ஒரு நாயிகையாவது சும்மா விருக்கமாட்டாய்போல் இருக்கின்றதே!” என்றார்.

சிப்பாய் அடிபட்ட நாய்தன் வாலைப் பின்னாக்கால்களுக்கு இடையில் துழைத்துக் கொள்வது போல் கத்தியை மறைவாய்ச் செருகிக்கொண்டு “பின்னை என்ன மஹராஜ்! தாறுமாராய்! பேசிக் திட்டருள் துசரத்! அந்தத் திருட்டுப்பயல்—” என்றான்.

அனந்தப்பட்டர் “நியாயம்! நியாயம்! நீ வெகு யோக்கியன்; அவன் தான் திருட்டுப் பயல்! நியாயம் அப்பா! சரி சரி! போ போசாம். போவென்றால் உடனே நகர் இருந்த இடத்தை விட்டு—” என்று கடிந்து சொல்ல, சிப்பாய் அப்பால் போய்க் கொண்டே “எஜமான் வந்தாங்களோ! பிழைத்தாங்களோ! இல்லாட்டா இரண்டுபேரையும் பொளந்து, இருப்பேன், என் கவுஸ்! நீ என்ன சொல்லவே!” என்றான்.

கவுஸ் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. “உன்னைப் போன்ற முட்டாள்களுடன் வந்தால் வருகிற வனுக்கு சீக்கிரம் கார்யம் சித்தியாகும்!” என்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டான். இருவரும் லாயம் இருக்கும் இடத்தை நோக்கிச் செல்லவே, வீரேசன் தன்ஜனங்களையும் ஹத்துயீரிச் சண்டைசெய்ததற்குக் கோபித்து, அவர்களை இனிமேல் ஷாராய் இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு அனந்தப்பட்டரை அவருடைய வீதிக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

வழி முழுவதும் சிப்பாய் கோபம் தனியாமல சரமாரியாய்த்திட்டிக்கொண்டே வந்தான். கவுஸ்மட்டும் பேசவில்லை. கடைசியாய் மல்

லீக் “ஏ கவுஸ்! நான் ஒரே அடியாய் அவனைக் கொல்லவில்லையே என்று வருந்துகிறேன். நனைக்காட்டும்; எப்படியாவது ஒருகைபார்க்கிறேன். அந்தப் பெரியவன் இருக்கானே—” என்றான்.

கவுஸ் “சரி சரி ஹசரத்! எல்லாம் உன் மனதில் வைத்துக்கொள். நீ எந்த இடத்தில் இருக்கிறாய் என்பதை மறந்து விடுகிறாய் போலிருக்கிறது. இது உதய புரியாக்கும்; பதாம். நாலு சேவகர்கள் சேர்ந்தால் நம்மிருவரையும் சிறையில் போட்டு விடுவார்கள். ஏதோ விட்டார்கள் என்று சந்தோஷப்படு; நட விசுவாய்” — எனச் சிப்பாய் சற்றே நிகைத்தான். சிறைச்சாலை என்ற பிறகுதான் சிப்பாய்க்கு உறைத்தது. சிறைச்சாலையில் போட்டுவிட்டால் தன் இஷ்டப்படி சென்று கண்டவர்களுடன் எல்லாம் சண்டை போட வழியில்லாமல் போகுமே என்று வருந்தினான்.

பன்னிரண்டாம் அதிகாரம்

கனவு

பாட்டுக் கச்சேரியிலிருந்து எழுந்து போன லலிதாதேவி நேரே தன் அறைக்குப்போய் நடுவறையில் தொங்கு ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து ஆடவாரம்பித்தான். அதுவும் அவன் மனதிற்குப் பிடிக்கவில்லை. அவன் மனம் ஜயபாலமஹராஜாவிடம் ஈடுபட்டு, அவனைத்தவிர வேறு ஒரு விஷயத்தையும் உட்கொள்ள இஷ்டப்படவில்லை. இப்பொழுது யாராவது ஜயபாலனுடைய வீரச்செயல்களை ஒவ்வொன்றாய் வர்ணிக்க ஏற்றுக்கொண்டால் நம் லலிதை இரவுமுழுவதும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கப்பின்வாங்கமாட்டாள். அங்ஙனம் யார் செய்யப் போகின்றனர்?

“என் அருமைநாதனே என்று காண்பேன்! என்று காண்பேன்!” என அவன் மனம் ஏங்கிற்று. சபாமண்டபத்தில் பாடும் பாட்டுக்களோ இவ்வெண்ணத்தை மறக்கச்செய்வதற்குப் பதிலாய்ப் பதின்மடங்கு அதிகமாய் ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவந்தன. ஆகையால் அங்கிருக்க இஷ்டப்படாமல் தன் அறையில் தனியாய் வந்து ஊஞ்சல் ஆடவே, அவன் மனவருந்தம் முன்னிலும் துறு பங்கு அதிகமாயிற்று. சுற்றிலும் கட்டித்தொங்கும் படங்களையெல்லாம் பார்த்தான்; எல்லாம் வருந்துகின்றன

போலவே தோன்றின; ஓர் மூலையில் சகுந்தலை தன் நாயகனுக்கு இருபம் எழுதும் படம் மாட்டியிருந்தது. அப்படமே இன்று லலிதைக்கு மிக நேர்க்கியானதுபோல் தோன்றிற்று. ‘சகுந்தலையும் என் போல் கவலைப்பட்டாளோ! அவளுக்கு என்னக்கும் வித்தியாசம் உண்டு; அவள் தன் நாதனை ஒரு முறையாவது பார்த்தவள்; யான் பாராதபாவி. இனி, சகுந்தலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதில் என்ன பயன்!’ என்று மனம் புழுங்கித் தன் தகப்பனுருடைய அறையில் புரூத்தான்.

லலிதையின் அறைக்கு அடுத்தாற்போல் இருப்பது அரசனுடைய அறை. செல்வக் குழந்தையாகையால் லலிதை எங்கே வேண்டுமானாலும் போவாள். தாயராவது தகப்பனாராவது தடைசொல்லவே மாட்டார்கள். தகப்பனுருடைய அறையில் மேற்குப் பக்கத்து ஜன்னலின் வழியாய்க் கொஞ்சம் குளிர்ந்த காற்று அடிக்கின்றது; நடுவறையில் ஒரு சிறிய விளக்கு ஏற்றிவைத்து இருக்கிறார்கள். மற்ற விளக்குகளை இன்னும் ஏற்றவில்லை. நேரே ஜன்னலுக்குச் சென்று, குளிர்ந்த காற்று முகமேல் அடிக்க, ஜன்னலில் சாய்ந்து கொண்டு வெளியே பார்த்தான். இரன் மூண்டதபற்றித் தோட்டமெல்லாம் ஒளியற்று இருந்தன. பனை உயரத்தாக்குமேல் சுக்ரன் பிரகாசிக்கின்றான். தூரத்தில் கோட்டை விளக்குகள் ‘மிணுக்கு மிணுக்கு’ என்று காண்கின்றன. வானமெல்லாம் நகரத்திரம் பூத்த இருக்கின்றது. மாங்களின் பாகங்கள் செவ்வையாய்த் தெரியாவிடினும் இலைகள் சற்றே அசைந்து ஆடுவதால் உண்டான மென்மைக்குரல் தூரத்திலிருந்து வரும் கடலோசை போன்றிருந்தது. வெகுதூரத்துக் கப்பால் உள் மலைகளும் வானமும் வித்தியாசமில்லாமல் ஒரே கறுப்பாய்த் தோன்றின.

“இம்மலைகளைத்தான்டித்தான் என் நாதன் வரவேண்டுமோ? இவை ஆகையால் வறையில் எட்டி இருப்பனபோலவும், கடந்து செல்ல வழியே இராதபோலவும் காண்கின்றனவே! — இக்கஷ்டமான வழிகளைக் கடந்துதானே அற்ப ஸ்திரீயாகிய என்னை இலகியப்பண்ணி என் நாதன் வருவார்” என்று அவள் ஏங்குவாள். மறுபடியும் “இது என்ன என்மனம் இப்படிச் சலிக்கின்றது? ஒரு நாளும் இப்படியான்

ஊத்தை போகக் குளித்தவனும் இல்லை; பசிபோகத் தின்றவனும் இல்லை.

வருந்தியதில்லை. ஒரு நாளும்தான் இவ்வாறு பரபரப்பும், மனத்தளர்வும் ஒருங்கே உண்டாகவேண்டியது என்ன காரணம்பற்றி?" என்பாள். மறுபடியும் அவள் மனம் எங்கேயோ போகும். இப்படிப்பலவாறும் சிலைப்பி மயங்குகிறாள் லலிகா தேவி, தன் மனப்போக்கு, தன் தந்தை தாய்க்குக்கட்டத் தெரியக்கூடாதென்று பிரயாசைப்படுகிறாள். "அவர்களுக்கு என் சிலைமை தெரியாமலிருப்பது கஷ்டம். நான் பைத்தியக்காரிபோல் மேலும்மேலும் திரியும்போது கட்டாயம் என் மனவருத்தத்தை அவர்கள் கண்டு கொள்வார்கள்" என்று வெட்கப்படுவான் சில வேளைகளில்.

"ஏ, லலிதா, நீ வருத்தப்பட வேண்டாம் மற்றவர்கள் உன்னைக் குறை சொல்வார்கள் என்று, உன்னைப்போல் எத்சனையோ பேர் சமயம்வந்த காலத்தில் வருந்தியிருக்கின்றனர், இன்னும் வருந்துகின்றனர், இனி வருத்தவும் போகின்றனர்! அவ்வித வேதனைப் படாதவர்களும் காதுவெளப்பிதே இந்தக் கைமக்தென்று அறியாதவர்களும் என்ன வேண்டுமானாலும் எண்ணிக்கொள்ளட்டும். நீ வருத்தவது இயல்புதான்!" என்று மனது தேற்றுகின்றது.

இவ்வாறாய்க் கொஞ்ச நேரம் கழித்த பின்னர், சன்னலில் சாய்ந்த இருப்பதையும் வெறுத்து, உட்புறம் திரும்பிச் சுற்றிவரும் பார்த்தாள். உள்நடுவே ஒரு பெரிய நாய்காலி போட்டிருக்கின்றது. அதன்மேல் பல கடிதங்கள் வைத்து இருக்கின்றன. கணக்குப் புத்தகங்கள் வரிசை வரிசையாய் அடுக்கிக் கிடக்கின்றன. அரசனுக்குப் பல ஒற்றர்களிடமிருந்தும் வேற்றரசர்களிடமிருந்தும் வந்த கடிதங்களுள் சில பிரித்தும் சில பிரிக்கப்படாமலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வவ் வரசனுடைய விருதும், கொடியும், அடையாளமாகப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் நடுவே ஒரு கடிதம் பிரித்துக் கிடக்கின்றது. அதன் மேல் போட்டுள்ள முத்திரை மிக அகலம், பாதிசைய உடைத்துக் கடித்தத்தைப் பிரித்து இருக்கின்றார்கள். பாதி இன்னுமும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது. அக்கடிதத்தைப் பார்த்ததும் பக்கத்தில் சென்றான் லலிதை. அம்முத்திரையில் பதித்து இருந்தது ஓர் யானி. வயிற்றுக்குக் கீழ்ப்பாகம் சிதைந்து போய்

இருந்தது. இதன் யாருடைய அடையாளமோ என்று உள்ளே பார்த்தாள். தலைப்பில் "ஸ்த்யமேவ ஜயதே நாகிருதம்" என்ற வாக்கியம் பதிப்புக்கப் பட்டிருந்தது. அதன் கீழுள்ள ஜோதிபுரி என்னும் வார்த்தையைப் படிப்பதற்குள் அம்மணிக்குக் தேகமெல்லாம் பரவசமாயிற்று; உடல் வியர்த்தது; மார்புப் பட்டத்துத் தீடர் திடர் என்று அடிப்பது போல் கோன்றிற்று; கண்கள் துடிக்கின்றன; கை கால்கள் பதறுகின்றன. "மனமே, ஏன் பதறுகிறது? ஜோதிபுரியிலிருந்து நேற்றுக் கடிதம் வந்ததுதான் தெரியுமே. இன்னும் ஏன் உனக்கு இத்தனை பரபரப்பு! சற்றே நிதானிப்பாய்! என்ன எழுதியிருக்கின்றதோ அதை நானே பார்த்துக்கொள். ஐயோ! எனக்கு நிற்கவும் தாளவில்லையே" என்று கொண்டு தன் தகப்பனருடைய ஆசனத்துக்கருகில் போட்டுள்ள சிறு நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

இதற்குமுன் எத்தனைதடவை இதே நாய்காலியிடமிருந்து தன் தகப்பனுடைய கொஞ்சிக் குலாவி வார்த்தையாக இருக்கிறாள் குழந்தையாய் இருக்கும்போது நம் லலிதை! அக்காலத்தில் இங்குள்ள போல் எந்நாளாயினும் மனம் புழுங்கினாலோ தன் அருமைகளுக்கென்றே பிரதாபசிங்கர் தனியாகச் செய்து வைத்தது அவ்வாஸனம். லலிதை குழந்தையாய் இருக்கும்போது அடிக்கடி தகப்பனருடைய அறைக்கு வருவதன்மேல்; செல்வக்குழந்தைகள் அவ்வாறு செய்வது அருமையா? அச்சமயத்தில் எல்லாம், குழந்தையை இவ்வாஸனத்தில் உட்கா வைத்துவிட்டுத் தமது இராஜாங்க வேலை பார்ப்பார் பிரதாபசிங்கர். குழந்தை பழக்களையும், கற்கண்டையும், மரப்பாச்சிகளையும் வைத்துக்கொண்டு விளையாடும் காலமும் உண்டு. பிறகு தன் குரு கற்பித்த பாடங்களையும் பாட்டுகளையும் பாராமல் சொல்லிக் கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் பிரதாபசிங்கர் மனதைச் சந்தோஷப்படுத்திய விளையாடும்; இலேகினிகொண்டு சித்திரம் வரைந்து தன் தகப்பனருக்குக் காட்டிய காலம் சில; தன் தகப்பன் காலடியில் உட்கார்ந்து அவர் தன் வேலையைப் பார்க்க, அவரைத் தொந்தரவு செய்யாமல் புரணங்களையும் கதைகளையும் தன் மனத்துள்ளே அமைதியாய்ப் படித்துக் கொண்டு பொழுதுபோக்கிய காலமும் உண்டு.

இம்மாதிரியாய்ப் பதினாறு வருஷங்களாகப் பல தொழில்கள் செய்துகொண்டு அமர்ந்திருந்த ஆஸனம் அன்றோ அது! இரண்டு வருஷமாய் லலிதை அதிகமாகத் தன் தகப்பன் அறைக்குள் வருவதில்லை. வயதுவந்த பெண்ணாய் இருப்பதால் கன் தகப்பனருடன் யாராவது ஆடவர் இருப்பின், அங்கே போதல் தகாது என்பதொரு காரணம்; தான் அடிக்கடி அவ்வறைக்குட்போய் அவருடைய இராஜ காரியத்துக்கு இடையூறு செய்யக் கூடாதென்பதே மற்றொரு முக்கிய காரணம்.

கடிதம் படித்தாய்விட்டது; மறுபடி திருப்பிப் படித்தான். முத்திரையை உற்றுப் பார்த்தான். “ஸத்யமேவ ஜயதே” என்று மனனம் பண்ணினான். மற்றொரு முறை கடிதத்தைப் படித்தான்; அதை முத்தமிட்டுக் கொண்டான். கைகள் இரண்டையும் கூப்பிக்கொண்டு “என் அன்பைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும், ஈசா” என்றான். மறுபடி கடிதத்தைப் பார்த்து, இதையேன் நான் என் அறைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சாவகாசமாய்ப் படித்துவிட்டு மறுபடி கொண்டுவந்து வைக்கக்கூடாது?” என்று அதை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். அச்சமயத்தில் தூரத்திலிருந்து வரும் மணியோசை காதில் பட்டது. உற்றுக்கேட்டான். “ஹா ஹா! மறந்தேனே! பேதை நான்! என்ன சஞ்சலம்! என்ன மறதி! என் அன்பு ஈடேறவேண்டி மென்ற வருத்தத்தில் என் அம்மை இராஜ ராஜேச்வரியையும் மறந்தேனே! ஆச்சரியம்! என் அம்மையும் சபாமண்டபத்தில் இருக்கின்றாள். யான் சென்று பூலோக நாதரையும் இராஜராஜேச்வரியையும் வேண்டி வருகிறேன். அவர்களே என் மனதைக் குளிரச் செய்யவேண்டும். ‘ஆலயம் தொழுவது சாலவு நன்று’ என்று குழந்தையாய் இருக்கும்போதே குருநாதர் எனக்குக் கற்றுக் கொடுக்கவில்லையா?” என வேக வேகமாய் ஓடி ஒரு சேடியை அழைப்பித்து, புஷ்பம், சந்தனம், வெற்றிலை, பாக்கு, கனிவகைகள் இவற்றுடன் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டான்.

கோயில், அரண்மனைக்குச் சற்று அப்பால் இருக்கின்றது. முக்கியமாய் இக் கோயிலுக்கு அரண்மனை ஜனங்களே வருவது வழக்கம். பட்டணத்துக்குள் பல கோயில்கள் இருந்தன

வென்று சொல்ல வேண்டவதில்லை. ஆகையால் சாதாரண நாட்களில் கூட இக்கோயிலில் அதிகக் கூட்டம் இருப்பதில்லை. அதிலும் இன்று பாட்டுக் கச்சேரி விமர்சனசில் ஒரு வருமே வரவில்லை எனலாம். வந்த சிலரும் சாயங்கால பூஜை முடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போய் விட்டனர். லலிதை சப்தம் செய்யாமல் உட்சென்று பூலோக நாதர் கோயிலில் அர்ச்சனை செய்யும் பிராமணேத்தமர் பக்கத்தில் போய் நின்றாள். அவர் அர்ச்சனை செய்து கொண்டு கடவுள்மீது தியானமாய் இருந்த படியால் கவனிக்கவில்லை. மெதுவாய் ஆண்டவனுக்குத் தண்டனீட்டு, கருணைக்கடலை ஸ்தோத்திரம் செய்யத் தொடங்கினாள்.

அர்ச்சனை முடிந்ததும் பிராமணர் திரும்பிப் பார்க்கவே வியப்படைந்தார். என்ன ஆச்சரியம்! அடுத்த அறையிலிருந்து இராஜ ராஜேச்வரிதான் இங்குவந்து யான் செய்யும் பூஜையைச் சோதனை செய்கிறாளோ, என்று மலைத்தார். லலிதை அவரை அதிக நேரம் மலைக்க இடங்கொடுக்காமல் “சவாய், பூஜை செய்து கொண்டிப்போக வந்திருக்கிறோம்” என, அவர் அவளை யார் என அறிந்து, சேடி கையிலிருந்து தட்டைவாங்கிக்கொண்டு கிரமப்படி பூஜைமுடித்து என்னம்மை கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார்.

இராஜராஜேச்வரிக்கு அன்று செய்திருந்த அலங்காரம் என்னவென்று சொல்வது! லலிதை உடல் பூரித்து நாகுமுற, மனம் தடுமாற மஹா உருக்கத்துடன் தேவியைப் புகழ ஆரம்பித்தாள். ஸ்தோத்திரம் முடிந்ததும் தேவியைப் பார்த்து “என் தாயே! புத்திக்கு எட்டா ஆதிசக்தியே! பிரம்மாதிதேவர்திரித் தரியமாட்டாதவளே! என் மனோபீஷ்டம் கைகூட அருள்புரிய வேண்டிய தயை உன்னிடமின்றி வேறு யாிடம் இருக்கின்றது!” என்று இவ்வாறு வணங்கி நின்றாள். அப்பொழுது அம்மையின் மீடல் அர்ச்சனை செய்திருந்த புஷ்பங்கள் ‘பலபல’ வென்று உதிர்ந்தன. அதைக் கண்ட சேடி “லலிதாம்பிகே! பெண்ணரசி! உன் விருத்த கைகூடும்; நீ அஞ்சேல்” என்று சொல்லித் தேற்ற இருவரும் அரண்மனைக்குத் திரும்பினர்.

இவர்கள் அரண்மனை சேரும்பொழுது

ஊருடன் பகைக்கில் வேருடன் கெடும்.

தான் சபாமண்டபத்திரிநுந்த பலரும் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். பாட்டுக் கச்சேரி இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முடிந்தவிடக் காரணம் யாதோவென்று லலிதை வியந்தாள். ஆயினும் அதைப்பற்றி அதிகமாய்ச் சிந்திக்கவும் கூடவில்லை. அன்றிரவில் லலிதை தன் தாயுடனும் மற்ற ஸ்திரீகளுடனும் கூடி நேரம் சென்று போஜனம் செய்ய இஷ்டப்படவில்லை. அதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. பாயம்! லலிதைக்கு ஜனக்கூட்டமே வெறுப்பாய் இருந்தது. ஆகையால் தனக்குப் பசி அதிகம் என்று சாக்குச் சொல்லிவிட்டு ஒரு சேடியின் உதவியால் சாப்பாடி முடித்துக்கொண்டு ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் தன் அறையில் புகுந்து தனியே யிருந்தாள்.

ஆண் பெண் இரு பால்களுக்கும் இதசகைய காலம் ஒன்று வருகிறதென்பது திண்ணம். எவர்தான் மனம்தன் பானத்துக்குத் தகுபி நின்றவர்? திரிலோகேசுவரான பரமசிவனும் காமன் வலையில் அகப்பட்டி விழித்தான் என்றால் ஏழை ஜனங்கள் அவன் முன் எம்மாத்திரம்! லோகத்தின் ஆரம்பம் முதல், லோகம் இனிமுடியும் வரையில், மற்ற எந்தக் காரியம் எவ்வழி நடப்பினும்—காதலரின் அன்பின் போக்குமட்டும் ஒரோமாதிரிதான். தத்துவசாஸ்திரிகள் என்ன சொன்னாலும் சொல்லட்டும்; வேதாந்திகள் துச்சம் துச்சம் என்று தூஷிக்கட்டும்; இந்த அன்பு என்பது ஒன்று இல்லையெல்லாம் அன்றே நாசந்தான். உணர்ச்சிக்கெல்லாம் அதுசிறந்த உணர்ச்சி; ஆனந்தத்துக்கெல்லாம் மேலான ஆனந்தம். ஆண் பெண் இரண்டு பேர்களுக்குள் ஏற்படும் இவ்வன்பே மேனாவில் முதிர்ந்த வீட்டின் அளவாய்ப் பெருகி, அப்பாலும் ததும்பி, பிரபஞ்சத்தை யெல்லாம் தன் மயமாய் என்னும் ஞானமாகின்றது. 'ஏகம் ஸத்' என்று உணரும் கடைசி உணர்ச்சிக்குப்படிப்படியாய் வழிகாட்டிவது அன்பே. உலகின் கண் இவ்வுணர்ச்சியே இல்லையென்போன் கள்வன். ஆண்பென்பதே இல்லையென்றும், அவ்வுணர்ச்சிபொய்யுணர்ச்சியென்றும் எாஸ்திகவாதம் செய்யும் மனிதரும் சிலர் உண்டு. அவர்கள்தான் உலகத்தை நாசமாக்குவோர்; அன்பு ஒன்றே உலகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் கருவி. காதலரைப்பைச் சரியாய் உணர்ந்தவன், மற்ற ஸ்திரீகளைத் தன்

சகோதரிகளபோல் எண்ணுவான். அன்புகாட்டுவதுபோல் பாசாங்கு செய்து கடைசியில் குடியைக் கெடுக்கும் பாவிகளும், சிலர் உண்டு; அவர்களை நாம் கவனிப்போம் அல்லோம் தற்சமயத்தில் நம் லலிதையின் உண்மை அன்பின் போக்கைப் பார்த்து அவனுடன் நாம் அதுதாபப்படாமல் இருத்தலும் கூடுமா? நம்போலியர்களுக்கு நச்சுப் பிடித்துப் போவது போல் தோன்றினும், மறுபடி ஒரு முறை ஜயபலன் எழுதிய கடிதத்தைப் படித்தான். லலிதை அதைத் தன் மார்பின்மேல் வைத்துக்கொண்டு பிடுக்கையில் சயனித்தவாறே மனோஜ்யம் செய்யவாரம்பித்தான். தூக்கம் பிடிக்காவிட்டாலும் மனம் வெவ்வேறு வழியாய்ப் போய்ப் பலவித அதுபோகங்களையும் ஒன்று சேர்த்தது. அன்றுநடந்த விருத்தார்த்தங்களும், முன் நடந்த விருத்தார்த்தங்களும் ஒவ்வொன்றாய் நினைவுக்கு வந்தன. இவ்வித நினைப்புக்களில் ஆழ்ந்தபடியே மயக்கமாய் நித்திரை செய்துவிட்டான்.

ஆயினும் அயர்ந்த நித்திரை மில்லை. கனவில் கண்ட பலவிதக் காட்சிகளுள் அன்று நடந்ததுபோல் ஒரு சங்கீத சபை அவள் கனவில் தோன்றிற்று. தானும் அங்கேபோய் இருக்கின்றனாள். எல்லோரும் பாட்டுக் கேட்கும்போதே ஒரு சுந்தர புருஷன் அங்கே வருகின்றான். உடனே அவள் தாய் "லலிதா ஏன் சும்மா நிற்கின்றாய்? இன்று உன் மணகான் அல்லவா? நினைவில்லையா?" என்கின்றான். அதைக் கேட்டதும் தான் தலை குனிந்து கொள்வதாக எண்ணுகிறாள். இதற்குள் அந்தத் திவ்யபுருஷன் இவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு நெருங்கிவிட்டான். "இவள்தான் எனது தமக்கைமகன் ஜயபாலன்; குழந்தாய், உனது நாதனை நிமிர்ந்துபார்" என்கின்றார் அவளது தகப்பனார். கடைக் கண்ணால் அவ்வழகிய வடிவைக் கண்டு ஆனந்திக்கின்றாள். இன்னொரு முறை நிமிர்ந்து நன்றாய் பார்ப்போம் என்று எண்ணுவதற்குள், ஒரு விகிரமான மிருகமோ மனிதனோ என்னவோ அவள் எதிரில் வருகின்றது. தன் தாயையும் காணோம்; தன் தையையும் காணோம்; வருகிற உருவம் இன்னதென்று விளங்கவில்லை. பேசவும் நாடுவதுமில்லை. பக்கத்தில் அவ்வரு நெருங்கி விட்டது. ஒரு பெருங்காற்றும் வீசிற்று; தன்னை

ஊரெல்லாம் வாழ்கிறதென்று வீடெல்லாம் புரண்டு அழதால் வருமா?

அவ்வரு பிடித்துக்கொள்ளுமோ என்ற பயத்தால் பின் நகருவதற்குள் கீழே விழுந்து விட்டான். “தூங்கும் குழந்தைக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.” விழித்துக் கண்களைத் தேய்த்துக்கொண்டு எழுந்துபார்த்தான். காற்றும் இல்லை. உருவமும் இல்லை. தீபம் பிரகாசிக்கின்றது. சேடி வாசற்படியண்டை நித்திரை போகிறான். ஜன்னலிலிருந்து மெதுவாய்க் காற்று அடிக்கின்றது. பட்டணம் சப்தமற்றிருக்கின்றது. வெகு தூரத்திலே நாய்குலாக்கும் சப்தம் கேட்கின்றது. இவையெல்லாம் கனவு; உண்மையன்று. ஆனால் உடலின் பதட்டமும், நெற்றியில் வியர்வையும் சற்று முன் கண்ட கனவின் காரியமாய் நின்றன.

உள்ளே மேலும் கீழும் உலாவினான். படுக்கையின்மேல் ஜயபாலனுடைய கடிதம் கிடக்கின்றது. அதுவும் கனவல்ல. தன் தசப்பனருடைய அறையில் பேச்சுக்குரல் கேட்கின்றது. சற்று கவனித்துக் கேட்கிறான், ஒன்றும் புலப்படவில்லை. தன் தாயும் அவ்வறையில் இருக்கின்றாள் என்பதற்கு அவளுடைய நூழ்த்த குரலும் காதில் பட்டது. எவ்விஷயத்தைப்பற்றி இந்நேரத்தில் யோசிக்கின்றார்கள் என்று ஆச்சரியப்பட்டான். ஆனால் இரண்டொரு மாதமாய் இவ்வண்ணம் தன் தாய்தந்தையர் இரவில் வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பது வழக்கமென்பது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. கட்டிலில் உட்கார்தான். பக்கத்தில் இருக்கின்றது கடிதம். அன்பின் ஆக்கமும் மெல்ல மெல்ல விருத்தியடைந்தது. “என் கனவுதான் என்ன கனவு, ஈசா என் கவலை தீர்த்தருள்வாய்—” என்று தன் மனத்துள் பாடிக்கொண்டு மறுபடியும் படுத்துக் கொண்டான்.

சேனீனா, பிராஸிடேன்ஸி காலேஜ் தமிழ் பண்டிதர் மஹாமஹோபாத்யாய பிரஹ்ம ஸ்ரீ வே. சாமிநாதய்யாவர்கள். — **
நீதிகளைக் கற்பிக்கும் சிறு கதைகளும், புதிய நாடகங்களும். சில மொழிபெயர்ப்புகளும், தற்காலத்திற்கேற்றதாகிக் கிஷயங்களும் இப்பத்திரிகையில் மிக எளிய கடைபிடி எழுதப்பெற்றிருக்கின்றன. சிறுவர்களும் பெண்பாலாரும் இதனால் பல கிஷயங்களையும் வருத்தமின்றித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

எனக்கு வேண்டியதெல்லாம்

சில வருஷங்களுக்கு முன்னே பாலாற்றில் வெள்ளம் மிகவும் பெரியதாய் வந்தது. அந்த வெள்ளம் ஊர் ஊராயும், கிராமம் கிராமமாயும் அடித்துக்கொண்டு போயிற்று. வாணியம்பாடி முழுகிப் போயிற்று என்று கூட ஜனங்கள் அப்போது சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

அந்த வெள்ளம் வெகு வேகமாய் வந்து கொண்டிருக்கும் போது, பல பிணங்கள் மிதந்துகொண்டே போயின. வேலூரில், ஆற்றின்மீது பாலம் போட்டிருந்ததால், அவ்வுயர் பலர், வாராவதியின் மீது நின்ற கொண்டு வெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு போகும் பிணங்களையும், சாமான்களையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். அப்பொழுது வெள்ளத்தில் பெரிய வைக்கம்போர் ஒன்று அடித்துக்கொண்டு வந்தது. அதன் மீது, கிழவன் ஒருவனும், சிறு பெண் ஒருத்தியும் உட்கார்த்திருந்தனர். வாராவதியண்டை வரும் போது வைக்கம்போர் புரளும்போலிருந்தது. கண்டவர்கள் எல்லோரும் ‘ஐயோ’ வென்று அலறினர். வேலூரிலுள்ள கோவிந்த செட்டியார் என்பவர் அங்கு வந்திருந்தார். கிழவனும் பெண்ணும் இருக்கும் நிலைமையைக் கண்டு ‘வெள்ளத்தில் வரும் இருவரையும் கரைசேர்ப்பவனுக்கு 500 ரூபாய் இனம் தருகிறேன்’ என்றார், ஒருவரும் நகரவில்லை. “1000 ரூபாய்!”—ஒருவர் இருவர் அடி வைத்தார்கள்—ஆனால் வெள்ளத்தின் வேகத்தைக் கண்டு, பின் வாங்கினர். “2000” என்று கத்தினார் கோவிந்த செட்டியார். வைக்கம்போர் வாராவதிக்கு அருகே வந்துவிட்டது.

கூட்டத்தில் சப்த முண்டாகிறது; சிலர் திரும்பிப் பார்க்க சிறுவன் ஒருவன் ஓடி வருகிறான். கிழவனும் பெண்ணும் இருக்கும் நிலைமையைப் பார்த்து இடுப்பில் அவன் துணி ஒன்றைக் கமிறுபோல கட்டிக்கொண்டு, பாலத்தின்மேல் விரும்பவர்களை ‘இன்னும் நீளமாக கட்டிப் பிடுத்துக்கொள்ளுங்கள்’ என்று கூறி ஜலத்தில் குதிக்கிறான். வெள்ளம் பயங்கரமாய் இரைச்சலிட்டுக்கொண்டு ஓடுகிறது; வைக்கம்போரும் புரள முயலுகிறது.

அப்பப்ப! என்ன கஷ்டம்! என்ன தைர்யம்! சிறுவன் வைக்கப் போரின்மேல் ஏறி, கிழவரை ஒரு கையாலும், பெண்ணை மற்றொரு கையாலும் கட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் குதிக் கிறான்—ஐயோ!—வைக்கற்போர் கவிழ்கிறது. அது இருந்த இடத்தில் பெருஞ்சுழல் உண்டாகிறது. தைர்யமாய் ஜலத்தில் குதித்த பையனெங்கே!

பாலத்தின் மீதுள்ள ஜனங்கள் கண் கொட்டாது பார்த்து நிற்கின்றனர்—ஆ! அதோ பையன் தலை தெரிகிறது. தைர்யமாய் நீந்து கிறான். கரையிலுள்ளவர்கள் துணிக்கயிற்றால் அம்முவரையும் இழுத்துக் கரை சேர்க்கின்றனர். மூவரும் மரணத்தினின்றும் தப்பினர்.

கோவிந்த செட்டியார் 2000 ரூபாய் எடுத்துச் சிறுவனை அழைத்து, “அப்பா, நீ சிறியவன யிருந்த போதிலும், மிகுந்த தைர்யமுள்ளவன யிருக்கிறாய். உன்னைப்போல் தைர்யசாலி களை நான் இதுவரையிலும் கண்டதில்லை. இதை நீ எடுத்துக்கொள் என்று நீட்டினார். சிறுவன் ‘ஐயா, தங்களுக்கு அநேக நமஸ்காரம். உம்முடைய பணம் எனக்கு வேண்டியதில்லை. வீட்டையும் பொருளையும் இழந்த பெரியவருக்குக் கொடும். அவருக்கு அந்தப் பணம் மிகவும் உபயோகமாயிருக்கும்” என்று சொல்லிவிட்டு கூட்டத்துள் நுழைந்து ஒடிப் போய்விட்டான்.

இந்த விஷயத்தைப்பற்றிச் சற்று யோசிப்போம். தன் உயிருக்கு அபாயம் உண்டான போதிலும் தைர்யமாய் வெள்ளத்தில் குதித்த சிறுவன், கோவிந்த செட்டியார் கொடுத்த வெகுமதியை வாங்கிக் கொள்ளக்கூடாதா?

வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

அப்படியானால் அவன் ஏன் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை?

தன்னைவிட வீடு முதலியவற்றை இழந்த கிழவருக்கும் அவர் பெண்ணுக்கும் அந்தப் பணம் மிகவும் உபயோகப்படும் என்ற எண்ணத்தினால், அவன் தன் ஸுகத்தைக் கவனியாது, மற்றவர்களுடைய ஸுகத்தையே கவனித்தான்.

அவனல்லவா உண்மைச் சிறுவன்?

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

தமயந்தி : 20-ம் காட்சி

நளனென் னிடைவ னலதிந்த நாயேன்
உளனென் னடைபுருத்த துண்டேல்—ஒளியாது
காத்நே கதிரோ கழறென்ன வின்றினதென்
காத்நே கதித்தவெங்குந் கூடி.

கேசினி கூறிய மொழிகளைக் கேட்கக் கேட்கத் தமயந்தியின் கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் அரும்பி, ஒன்றாய், இரண்டாய், பலவாய், அளவு கடந்த வெள்ளமாய்ப் பெருகலாயின. அச்சமாய் அவள் மனத்து அச்சமும் அன்பும் ஆத்திரத்துடன் மயங்கிவிளங்கின. அதுவரைக் காணதிருந்த தனது தலைவரைக் காண அவள் உள்ளம் துடித்தது. “அவர் வாகுகரே! என்னும் எனது உத்தமத் தலைவரே யாகும். அவரே என் தலைவர்; எனது நளமன்னவர்; என்னுமிருக்கு ஒளியாய் இருப்பவர். அவரை என்னால் துனிச்சற்றுங் காண திருக்க இக்கண்கள் கருதா; என் மனமும் இடந்தரா. அத்தோ! தமயந்தி! இன்றே உன் எண்ணம் பலித்தது. இனிபுன் கவலை யொழி. உன் தலைவரைக் கண்டாய், துயரத்தை எல்லாம் விண்டாய். கால தாமதம் செய்யாது அவரைக் கண்டு, அவரது, சும்பிய தாயினும், நிலை தவறா உத்தம வடிவைக் கண்களிற்கு விரந்தாக்கு. சீகரம்! சீகரம்! பிரிந்தவர் கூடினால் பேசல் தகாது. உடனே புறப்படு” என அவள் தன்னோடு தானே பேசினாள்.

அப்போது அவள் முகம் துயரமென்னும் மேகத்திலிருந்து வெளி வந்த சந்திரனைப் போல வளப்பத்துடன் விளங்கியது. நெடுநாளாக மாசுகொண்டு விளங்கிய அம்முகம், அப்போது களங்கத்துடன் விளங்கும் சந்திரனுக்குச் சரிசமானமாக விரிக்குமெனலாம். ஆயினும் அவ்வழக்கைக் கீறிக்கொண்டு விளங்கிய அவளது பேரொழில் அவளுக்கு கப்போது ஓர் புதிய உயிரையே தந்தது. தனது சந்தேகமுற்றுந் துறந்த அவள், கேசினியைப் பார்த்து, “கேசினி! நீ என் உயிர்க்குரியானவள்; என் உண்மைத் தோழி; எனக்கு உயிரையே யளித்த உத்தமி. இன்னமும் யாதுதான் எனக்கு நீ செய்யமாட்டாய்? என் தாயிடம் சென்று

யான் பலவிறதும் வாகுகரிடம் ஸந்தேகங் கொண்டு பரீட்சித்ததை அவரிடம் கூறு. வாகுகரே என் கணவரென நான் நிச்சயத் திருப்பதையும் சொல்லு. உருவம் வேறு என் பதொன்றே ஸந்தேகம். இருந்தாலென்ன? நேரிக்கண்டால் அது என்னவெனத் தானே எனக்கு விளங்கும். ஆகவே அவ்வாகுகரைக் காண என் மனம் போராவல் கொள்கிறது. ஒன்று அவரையாவது இங்கு தருவித்தல் வேண்டும்; அல்லது நானே அவரைக் காண வேண்டும். ஆகவே என் தந்தைக்குத் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, எது தகுமோ அந்த விதம், அவரை நான் காணும்படி ஸம் மதம் பெற்றுவா. நான் சொல்வது தெரிந் ததா? சீகரம்! விடைபெற்றுவா. ஆலஸ்யம் வேண்டாம்” என்று சொல்லித் தனது தா மிடம் அனுப்பினான்.

தனியே நின்று தமயந்தி தனக்கும் தெரியாமல் துக்கமடைந்தாள்; விரிமீயிம்மியழுதாள். என் செய்வாள்? “யாது காரணம் பற்றி அவர் உருவம் அவ்வாறு குன்றியதோ? எந்தக் கஷ்டத்தினால் அவர்க்கு அத்துயரம் ஏற்பட்டிருக்கும்? ஒருவர்க்குத் துன்பம்செய்யாத என் அன்பற்கு. இவ்வாறு கெடுதியார் புரிவர்? அத்தனை! உம்மைக் காணுது நான் நித்தம் நித்தம் பட்ட துயரம் உமக்குத் தெரியுமா? உத்தமனே! உம்மைக் கண்டும் காணாதிருக்கின்றனனே. உம்மையல்லால் எனக்கு உலகமேது? உமது வடிவத்தைப்பற்றி எண்ணவும் என் மனம் புகழுகிறதே! பெரியவரே! உம்மைக் கண்டால் யான் எப்படிச் சகிப்பேன். பாவியேன் இருந்தும் உமக்கு இவ்வாறு வர நேர்ந்ததே! அந்தோ—” என இவ்வாறு அவள் எண்ணி எண்ணி நெடு மூச்சுவிட்டுக் கொண்டு சுற்றுப்புறத்தி லிருப்பவரை இவை யென்றறியாது உணர்வற்றுக் கிடந்தாள். தரை மேற் படிந்து, மனம் ஞாந்து மயங்கி விளங்கிய அவளிடம் கேசினி விரைவில் ஓடோடியும் வந்தாள். எனினும் அவ்வல்லப் பேரழகம் தமயந்திக்குப் பெரும் யுகம்போலவே இருந்தது.

“யான்போய் உமது விஷய முழுதையும் சொன்னேன்; உமது அபிப்பிராயத்தையும் வெளிப்படுத்தேன். அப்படியே செய்ய உமது பெற்றோர் இருவரும் விடை யளித்தனர்”

என்று கேசினி சொல்லி முடிப்பதற்குள், தமயந்தி தனது அரையுள் ஈனரைத் தருவிக்கத் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்தனள்; அவரது வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தனள். நளமன்னவர் அவ்வரையுள் புகும் பொழுதே அவர் மனத்தில் நெடுளளாகப் பொதிந்தகிடந்த பெருந்துயரம் கண்ணில் நீருருவாகத் ததும்பி வெளி வந்தது. தமயந்தியைக் கண்டதும் அச்சமும் துக்கமும் ஏக்கமும் அவர் மனத்தைக் கவர்ந்தன. கண்களிலிருந்து கசிந்த கண்ணீர் அவர் பார்வையை மறைத்த தெனினும், அடக்க முடியா ஆத்திரத்தோடு ‘ஆ!’ என்றலறிக் கொண்டு அவள் தன்காலில் வீழ்ந்ததை அவர் கண்டார். அன்று கட்டியிருந்த பாதித்துணியோடு மாசுபடிந்து, மயிரைச் சடையாக்கிக் காதற்றவங்கொண்டு விளங்கிய அவளது துன்பத்திலும் இன்பங்கொண்டு விளங்கிய மெல்லிய உருவையும் தமது நீர் கசியுங் கண்களாலேயே அவர் கண்டார். அவர் செய்த தவறே அவரது தொண்டையை அப்போது பேசவிடாது அடைத்துக் கொண்டது போலும்! பின் ஏன் அவர் பேச நா ஏழாது அப்படிக்கண்ணீர் பெருக்கிக் கம்பம்போல நிற்க வேண்டும்? தமயந்தி என்செய்வள்? அவளது ஆத்திரமும் அன்பும் முந்திமுந்தித் துண்டப் பின் வருமாறு வாகுகரை நோக்கி மொழியுலுற்றான்:

“ஐயா! பெரியவரே! யான் ஏதோ கேட்கிறேன் என்று கோபியாது தயவுசெய்து மறுமொழி அளிக்கவேண்டும். தாங்கள் எல்லா முன்னர்தவரென யான் கேள்விப்பட்டது தவறாகாதென்பது உம்மைக் கண்டவ ரொருவரும் பட்டவர். தருமங்கள் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த வராவது தமது மனனியை நடுக்காட்டில், அவள் தாங்கும் சமயத்தில் தனியே விட்டுவிட்டு ஓடியதைத் தாங்கள் எங்காவது கண்டதுண்டா? அந்தோ! அவ்வாறு யார் செய்ய முடியும்?

[கொள்வான், குறையில் அன்பினன், பிழையிலன், கண்படை இறையும் நீப்பரு மணியியை இருளப்பி காணில் அநன் முக்குற ஈளாலை தயாகவர யகலவா? அவ்வாறு அவர் என்னைக் காட்டில் தனியே விட்டுப்போக யான் என்ன தவறுசெய்ததென

அறியேன். தேவர்களைச் சிறிதும் பாராட்டாது அவரையே எனது கடவுளாக அன்று யான் விரித்ததை அவர் மறந்தனரா? அவரையே பின்பற்றித் தொடர்ந்த அழியா அன்போடு அவரிடம் யான் விளங்க என்னை அவர் ஏன் வெறுக்க வேண்டும்? அவர்க்கு அப்படிச் செய்ய எப்படி மனம் இடத் தந்தது? தேவர்கள் முன்பு அக்ரி சாக்ஷியாக என்னை மணந்தபொழுது செய்த உறுதிமொழியைக் கடந்து அவர் எப்படி நடக்கலாம்? அப்படி நடக்க நான் என்ன தவறுசெய்துவிட்டேன்? தன்னை நம்பி யடைந்தவரை நடுக்காட்டில் விடுவது தரும நெறியில் நடக்கும் கூடித்திரியற்கு எப்படிப் பொருந்தும்?—”

இவ்வாறு அவள் பேசும்போது அவளது மொழியை, அவளது கண்களிலிருந்து வழிந்து விழுந்த கண்ணீர்த் துளிகள் இடைஇடையே தடுத்தவாயினும், அவள் பலராளாய்த் தனது மனத்துள் வைத்திருந்த விஷயங்களை வெகு சமீபகாலமாக வெளியிட்டனள். கண்ணீர் வெள்ளத்தில் ஆழிப் புனிதமாகி விளங்கிய தமயந்தியின் முகத்தாமரை மலர வந்த நள மன்னவன், அவளைக் கண்டதும், துன்ப மேலிட்டால் அசைவற்று மயங்கிக் கிடந்தான். அப்போதவன் தன்னைத் தமயந்தி இன்னொரு அறிந்து விட்டனளென நிச்சயித்தான்; அவள் உண்மையில் தன்னை நாடிக்காணச் செய்த உபாயத்தன்னையும் ஒருவாறு உணர்ந்தான். எனினும் மானத்தின் கயிற்றால் பிணிக்கப்பட்ட அவன், பின் வருமாறு பேசினான்:—

“பெருமைக் கிருப்பிடமானவனே! பயத்தால் நடுங்கி மானத்தினால் ஒடுங்கித் தலைவனைக் காண ஆவல் கொண்ட குணமுடையவனே! நான் தானாகவே உன்னைக் காட்டில் விட்டுச் செல்லவே யில்லை. அவன் கவருடியினது அவனது சொந்த புத்தியாலல்ல; உன்னைப் பிரிந்ததும் சித்த ஸ்வாதினத்துடனன்று. அந்தக் கலியின் வேகத்தால்தான் நான் உன்னைத் தனியே விட்டுத் தவிக்க நேர்ந்தது. நீ பிட்ட கடுமீ சாபம் அவனை இதுகாறும் தொந்தரை செய்யா நிற்கின்றது. அச்சாபத்தி் கொளுத்த, அவன் எனது உடலில் மயங்கிக் கிடந்தான். எனினும் அவனை நான் எனது நடைபயாறும் நெறியாலும் வெண்

நேன்; துக்கக் கடலைக் கடந்து, ஆந்த வாகரத்தின் எல்லையை யணுகினேன். அக்கலியொழிந்ததால்தான் நானுமிங்குவந்தது. நான் உன்னை என்றும் பிரிந்து சுகித்திலன்; அல்லும் பகலு மவன் சிந்தைக் காளாகித் தமயந்தியின் கணவையே கண்டு மனத்துயருள் ஆழ்ந்து கிடந்தான். அவனைப்பற்றித் தவறாக எண்ணக்க. அவன் ஒழுக்கம் தவறினன் அல்லன்; தவறு மாட்டான். அதனாலே இப்போதும் உன்னை நேரிற் காணும் பாக்கியம் பெற்றான்; துன்ப முற்றும் அற்றான். அவன் உன்னைக் காணவென்றே இங்கு வந்தனன்; தனது உண்மைக் காதலியின் நிலையைக் காணவெனவே வந்தனன். அதைத் தவிர்த்து அவனுக்கிங்கு வரக் காரண மியாது? நற்குண முடையவனே! பெறுமைக்கு அடைக்கலமே! ஆயினும்;

தய கம்பினார் காத்தல் துன்பினும், மத்தோர் நாய கம்பெந் தினைவர்கொல்?

கொண்ட கணவனை விட்டு மற்ருருவனை மணக்க உத்தமி எவளுக்கு மனம்வரும்? தமயந்திக்கு இரண்டாவது சுயம்வரம் நடக்கப் போவதாக உன் தந்தையாரது கட்டளைப்படி தாதர் அநேகர் சொல்லிக்கொண்ட டில்கிரூர்களே! அதைக் கேட்க எனக்குப் பெருஞ் சுகம் எப்படி ஏற்படும்? உனக்கேற்ற புருஷனை நீ தேடி, மீண்டும் மணக்க விருப்பதை நாடியல் லவா ருதுபாற்றரும் இங்கு வந்தனர்? அகோ! உத்தமியான உனக்கு என்னைப்பற்றிய சிந்தை முற்றும் ஒழிந்தது போலும்! என் செய்வது? எல்லாம் கலியால் ஏற்பட்டது. காட்டிலுன்னைத் தனியே விட்டுச் சென்றவனிடம் அன்பு எப்படி நீடித்திருக்க முடியும்? யான் செய்த வினையே இத்தகைய முடிவை ஏற்படுத்தி யுள்ளது. வருவன தாமே வரும். அல்லவா?”

இவ்வாறு நளமன்னவன் தன் மனத்துள் துன்ப மூட்டிய ஸந்தேஹத்தை ஒருவாறு வெளியிட்டிக் கண்களில் நீர் சிந்த வாளா நின்றான். அவன் உடம்பு அப்போது அசைவற்றுக் கிடந்தது. துன்பத்துள் பாய்ந்து விளங்கிய அவனது நிலையை அப்போது காண்பது பெரிதும் பரிதாபம். ஒருவேளை தமயந்தி உண்மையாகவே வெறுத்து விட்டனளோ என அவன் கவலை கொண்டதுமுண்டு. ஆகவே

அவன் துயமுந்து கிடந்தான். அந் நிலையைக் கண்ட தமயந்தி தன் முன் சிற்பது நனவே என உணர்ந்து அஞ்சினாள்; நடுங்கினாள்; கண்ணீர் பெருங்கினாள்; அடியற்ற மரம்போல் கீழே விழுந்தாள்; சற்றே தெளிந்து எழுந்தாள்; தனது கணவனுடைய பாதத்தில் வீழ்ந்து பணிந்தாள்; கண்ணி வின்று கசிந்த நீர், மாலை மாலை யாக விழு அடங்கிய குரலில் மொழிந்தனள்:—

“என்றும் என் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்ட பெரியவரே! நற்குணங்களெல்லாம் நிரம்பியவரே! என்னிடம் தாங்கள் கொள்ளும் ஸந்தேகம் சிறிதும் காரணமற்றது, தேவர்களையும் தள்ளி உம்மையே வரித்த யான் எப்படி உம்மை யன்றி மற்றொருவரை எண்ணமுடியும்? உம்மைக் காணவேன்றே யான் இப்போது செய்திச் சூழ்ச்சியெல்லாம். உம்மை யறிந்து கொணரப்படுத்துத் திசைகளினும் யான் பிராஹ்மணர்களை அனுப்பினேன். பர்ணா என்பவர் நான் சொல்லிய யனுப்பிய மொழிகளுக்கு ருதுபாணை பைபிளில் யாரும் பதில் சொல்லாதிருக்க, தாங்கள் சொல்லிய பதிலை வந்துரைத்தனர். இவ்விரண்டாவது சுயம்வரம் என்ற பேச்சு, நான் தங்களைக் காணும் அவாவினால் செய்த ஓர் உபாயமே யல்லாத வேறல்ல. உம்மை யல்லால் யார் நுறு யோசனை தூரம் ஒரே நாளில் குதிரைகளை ஓட்டவல்லவர்? சுயம்வரம் என்ற பேச்சு முழுதும் பொய், மேலும் அப்பேச்சை ருதுபர்ணர் ஒருவரே அறிவர். பிரிவடைந்து துயர்புகுந்த யான் அவ்வாறு செய்ததை ஒரு வேளை பேதையையாய் இருந்தாலும் இருக்கலாம். எனினும் குற்றமற்ற எண்ணத்துடன் செய்ததை மன்னிக்க விரும்புகிறேன். தயாளகுணம் நிரந்தரவரே! இதோ உம்மை வணங்கிச் சொல்கிறேன். இது உறுதிமொழி. யான் ஒருநாளும் உம்மையன்றி எவரையும் சிந்தையாலும் நினைத்திலேன் என்பது நிச்சயம். அதை இவ்வுலக முழுதும் அலைந்து, எல்லாவுயிர்க்கும் பிராணிகளை விளங்கும் இவ்வாயு பகவனே அறிவர். யான் தவறும் நடந்திருப்பது உண்மையானால் எனது உயிராகிய பிராணனை அவரே கொள்ளட்டும். மேலும், எவற்றிற்கும் மேலாக ஆதிச்சுடராக ஆகாயவீதியில் நடக்கும் ஆதியழர்த்தி யான்

பாப சிந்தை கொண்டிருப்பனில் என் உயிரையே கவரட்டும். எல்லார் மனத்தின் றும் தவழ்ந்து ஆந்தமூட்டும் அச்சந்திரக் கடவுள் யான் உண்மை நெறி கடந்திருப்பின் என்னை நாசம் செய்யட்டும்.”

இவ்வாறு மொழிந்து கொண்டிருக்கும் போதே தமயந்தியின் குரல் வரவர இனிமையும் உறுதியும் வாய்ந்து விளங்கின. அவளது முகம் அப்போதவளுடைய உள்ளத்து உண்மை நிலையை வெளியிட்டதென்பது தவறாகாது. எனவே அவள் மேலும் “அவர் மூவரே ஸதா உலகை ஆள்பவர்; எவரையும் பாதுகாக்கும் கடவுளர்; எவற்றிற்கும் ஜீவசாட்சியாய் இருப்பவர். அவரே எனது உண்மை நிலையை அறியக்கூடியவர். யான் என் ஐயனை, சித்தநாட்டு மன்னனை, கடவுளரையும் கணிசியாது மாலைபிட்ட நளர் என்னு மன்னவனை யன்றி வேறு யாரையும் திரிகரணங்களாலும் நினைத்திலன் என்பது, உண்மையேல், அதை அவரே வெளியிட்டும்; இன்னேல் என்னைக் கைவிட்டும்?” என வேறு ஆத்திரத்துடன் நெஞ்சமுலர், துயர மீதூர், கண்களிலிருந்து நீர் பெருகியோடத் துயரமும் இனிமையும் குலவ மொழிந்தான்.

‘தனக்குலமை யில்லாதான் தான்சேர்ந்தார் கல்லால், மனக்கவலை மாற்றலரிது’

என்ற அனுபவமொழி பொய்த்தில் தென்பது தமயந்தியிடத்தே விளங்கிய தென்பதற்கு அங்கு அப்பொழுது தெழுந்த அசிரீரீயே காட்டும். “அரசே! இவன் உத்தமி; கற்பிற் கிருபிடம்; உன்னைக் காணவேன்றே இவ்வுபாயம் செய்தனன். அன்பி லீடுபட்டவன் செய்ததில் தவறெப்படி யிருக்க முடியும்? உன்னையல்லால் ஒரே நாளில் நுறு யோசனை தூரம் யாதேதரை நடத்தமுடியும்? உமது பொருளை நீர் அடைந்து விட்டீர், தமயந்தியை நாங்கள் இம்மூன்று வருஷமும் காத்து வந்தனம். எனவே, கவலையுமேல்; அவனிடம் சிறிது ஐயுமேல். தமயந்தி தானே உன்னைக் கண்டு அடைந்திட்டான். பிரித்தவர் கூடனால் பேசல் வேண்டிமோ?” என்ற ஆகாய வாணியைக் கேட்ட மன்னன் அளவுகடந்த ஆனந்தம் கொண்டான்; களித்தான்; உடல் புளகித்துன்பமொழிந்தான்; ஆசைக் கண்ணீர்வடித்து அசைவற்றுக் கிடந்தான்; ஸந்தேஹம் ஒழிந்த

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS & NOTES

இங்கிலாந்தில் புதிதாகத் தேர்தெடுக்கப் பட்ட பார்லிமெண்ட் பிரதிநிதிகளால் ஏற்பட்ட ராஜசபையில் கனம்

✓ லார்ட்ஸின் மாண்டேகு அவர்களை இந்தியா வுறா இந்திய மந்திரியாகவும். லர். எஸ். பி. உபமந்திரி. வின்ஹா அவர்களை இந்திய

உப மந்திரியாகவும், ரியமிக்கப்பட்டது இந்நாடு முழுவதும் கனிப்பிற் கிடந்தரும். கனம் வின்ஹா அவர்கள் பிரபுக்கள் ஸபையில் உத்தியோக முறையில் இடை இடையே தோன்றிப் பிரதிநிதிகளின் கூற்றுக்குப் பதில் சொல்லவேண்டிய பொறுப்பைக் கவனித்து, அவரை ஆங்கிலப் பிரபு பட்ட தாரிகளின் கோஷ்டியில் ஒருவராக ரியமித்த ஆங்கிலப் பிரதானியாகிய கனம் லாரிட் ஜார்ஜ் அவர்களது பெருந்தன்மையும், மதியுக்கும் ராஜதந்திர தாராளத்தன்மையும் கொண்டாடத்தக்கன. லார்ட் வின்ஹா அவர்களே உப மந்திரி பதவியையும், லார்ட் என்னும் பட்டத்தையும் முதன்முதல் பெறும் பாக்கியும் பெற்ற இந்தியர் ஆவர். ஆனால் இடை இடையே பட்டங்கள் போன்ற சிறுநண்டுகளால், ஆங்கில ஆட்சியின்கீழ் இந்திய நிர்வாகத்தைத் தாமே பொறுப்பேற்க விரும்பும் இந்தியரது அவா பூர்த்தியடையமுடியாது. இதுவே லார்ட் வின்ஹாவின் அபிப்பிராயமும் எனக் கேட்க யாவார்க்கும் சந்தோஷம் விளைக்கா திருக்காது.

சென்னையில் வின்னிமோடோகிராப்களால் எளிமையாக்கு இந்தக் கலாநாட்டினால் ஏற்பட்ட தொல்லைகளை நாம் கவனிப்பது தவறாகாது.

அவன் கார்த்திகாடகன் தந்த ஆடையை அணிந்து தன் முன்னுருவை அடைந்ததும், தமயந்தி அன்போடு அவனை இறுக அணைந்து, கண்ணைக் கெட்டியாக மூடி, இருவர் உள்ளமும் ஒத்த ஒலிக்க, இவ்வுலகப் பிரஞ்சை யற்று விளங்கினது. அவ்விஷயமுணர்ந்ததும், மனக்ளித்தது; மாதிரல் களித்தன; மலர்மேல் டெண்டை எடுத்தன; டேரறங்க களித்தன; கண்டோர் கண்களித்தன; களித்தன கலைவலோர் நெஞ்சம்; வின் களித்தன; களித்தன வீமம்மா நகம்.

நாடோறும் காலேமுதல், மாலை வரை உழைத்து, வந்த பணத்தை வீணை கூட்டங் கூடும் இவ்விடங்களில் செலவு செய்து, பெண்டு பிள்ளைகளைத் தழிக்கவிடும் தொழிலைத் தரிப்பது சியாயம் நென எப்படிச் சொல்லலாம். பண வருவாய் மிக்கவுடையோர், இக்காட்சிகளுக்குச் செல்வது தவறாகாது. ஏழை எளியர்கள் தமது பணத்தை விரித்தம் செய்வதல்லாமல் பலவிதத் துன்பங்களுக்கு ஆளாவதைத் தடுப்பது பொதுஜனங்களுடையவும் நிர்வாகக்கருடையவும் பொறுப்பாகும். மேலும், இக்காட்சிகளில் காட்டப் பெறும் விநோதங்கள் கருத்திற்கிசைந்தவல்லவென்று இராஜாங்க ரிபோர்ட்களினாலேயே தெரியவரும். கொலை, களவு, காமம் இவை போன்ற துஷ்ட லக்ஷணங்களின் விருத்தியை நன்கு ஈட்டி மனத்திலுள்ளும் படி செய்யும் இக்காட்சிகளை ஒழங்குபடுத்தும் கடமை யாரைச் சேர்ந்தது?

சண்டையில் இறந்த இந்தியச் சிப்பாய்களின் மக்களுக்கு இலவசப் பிரதமக் கல்வி பயிற்றுவதற்காகத் தக்க ஏற் ளுவசக் கல்வி பாடுகள் உத்தியோகமுறை யில் செய்யப்படுவது யாவார்க்கும் சந்தோஷ மூட்டும். இத்தகைய குழந்தைகளுக்கு, பள்ளியில் படிக்கும்வரை வருஷத்திற்கு ரூபாய் ஆறுக்கு மேற்படாத தொகை, இவ்விஷயமாக ஏற்படும் மற்றைச் செலவுகளுக்கும் கொடுக்கப்படும். யுத்தத்தில் உயிர்துறந்த வீரர்களின் ரூபகார்த்தமாகச் செய்யப்படும் இவ்வுதவி கொண்டாடத்தக்கதே. இலவசக் கல்வியை முற்றும் பரவச் செய்தல் இதனினும் பெருமைதரும் அன்றா?

இக்கலாசாலையைப் பொதுஜன சம்மதமின்றியே ஸ்தாபிக்க அரசாங்கத்தார் மனங்கொண்டது வியக்கத்தக்கதேனும், அவ்விடத்துத் தக்க இந்தியர்களை யே போதகர்களாக ரியமித்து, அங்கு படிக்கவரும் ஜமீந்தார்களின் மக்களுக்கு இந்தியாவைப்பற்றிய உண்மை ஞானத்தை ஊட்ட கவர்ன்மெண்டார் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்வாரென நம்புகிறோம். இதுவே பல ஜமீந்தார்களின் அபிப்பிராயம்.

ஊர் ஓரத்திற் கொலலை, உழுதவனுக்குப் பபிர் இல்லலை.